

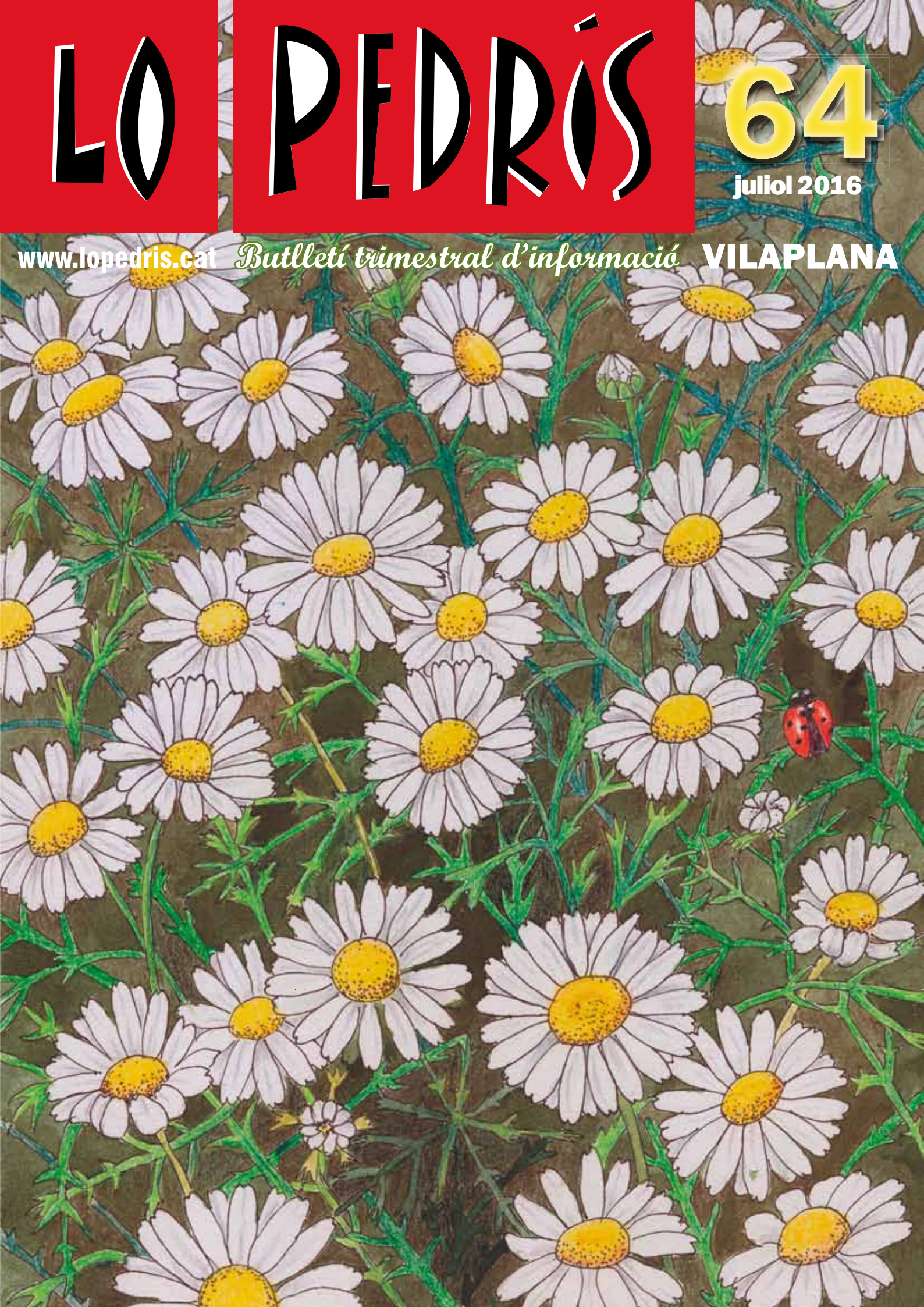
LO

PEDRÍS

64

juliol 2016

www.lopedris.cat *Butlletí trimestral d'informació* **VILAPLANA**

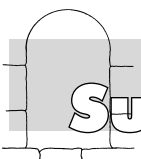

La redacció

Els pares sempre volen donar la millor educació possible als seus fills, fins i tot si això comporta fer sacrificis econòmics i utilitzar temps per fer llargs desplaçaments fins l'escola escollida.

Amb tot això dit, pensem que és una llàstima que s'hagi perdut l'oportunitat de poder reobrir la guarderia al poble. Potser no es va poder tirar endavant la proposta amb un temps adequat, perquè els pares poguessin fer la matriculació dels nens al poble; s'haurà d'esperar el curs vinent i esperem que aquesta no sigui l'última oportunitat de poder reobrir la guarderia en aquest espai.

L'orgull dels pares que tenen matriculats els seus fills fora del poble no és més gran del que senten els que els tenen a l'escola de Vilaplana. Per això seria important poder reobrir algun dia la guarderia, i aquest fet donaria continuïtat a la supervivència de l'escola.

Sumari

Editorial	2
Entrevista Maite Luna Mariné	3-4
Homenatges	5
Música Tocats pel Jazz	6 - 7
Bastante útil llenando Konciencias (BULLK)	8 - 9
D'on es? Jeanne Hébuterne	9
Història local La última llevadora de Vilaplana	10 - 11
Fototeca interior Mas del Somí	12
Novetats editorials	13
Les nostres fonts	14
Sexualitat	15
De cinema Carretera i manta	16
Medicina esportiva	17
Activitats	18-19
Escola	20
LO PEDRÍS pel món	21
Notícies	22
Ajuntament	23 - 25
Opinió	26
Activitats	27 - 29
Institut: Literatura	30
L'ESCOLA / INSTITUT	31 - 35
Literatura Coca amb cireres	36
Cuina	37
Literatura Petits plaers de la vida	38
Passatemps	39

LO PEDRÍS

Edita: **Lo Pedris**

Coordinació

Montse Cabré	Josep de Las Heras
Montse Ferré	Josep M. Garcia
Josep Huguet	Hilari Juanpere
Jordi Mariné	Josep Mestre
Teresa Serra	Mei Salvat
Dolors Sentís	Roser Queralt

Correcció

Francesc Mariné
Jordi Serra
Òscar Aymamí
Carme Maigí

Prensa on-line

Raquel Virgili
Laura Aragonés

Col·laboradors

Maria Mestre
Núria Ferré
Carme Abelló
Maria Bigorra
Paquita Tost

Portada

Adela Blasi Casal

www.lopedris.cat

Composició i Impressió

sbm

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars

Preu: 2,50 Euros

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedris no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles ni que s'hi identifiqui.

Annexe amb la revista aquest número:

Làmina 48

Ca l'Olla

Foto cedida per Victorina i Paco

Maite Luna Mariné

**Mestra jubilada i regidora d'Ensenyament
des del juny del 2015. 66 anys.**

■ Josep Mestre

En aquesta ocasió l'entrevista, el motiu de la mateixa i l'entrevistat han estat escollits amb la clara voluntat d'esbrinar com és que al nostre poble ha anat desapareixent i, al mateix temps, ha estat tan difícil crear o senzillament mantenir un teixit empresarial i relacional, altrament tan habitual i sòlid no fa tants anys.

Amb el pas del temps i en pocs anys hem assistit a un desmembrament constant, incessant i continuat de petits negocis i altres estructures que doten de l'energia vital de la qual es nodreix un poble petit com el nostre. Només l'escola i els restaurants en són l'excepció.

Per això, l'oportunitat que ofería el fet d'obrir una llar d'infants ens va semblar prou remarcable com per dedicar-li aquest apartat de Lo Pedrís i de mirar de posar de manifest què havia passat perquè no arribés a bon port.

Realment es tracta d'una entrevista poc habitual, ja que no és tan important el personatge com la notícia.

El cert és que hem aprofitat l'ocasió per parlar tranquil·lament amb la Maite de la bonica tasca de mestre i de la feina que es pot fer amb i pels convilatans des d'una regidoria.

Després del primer any a l'equip de govern, quina perspectiva en teniu de la feina feta?

Jo valoro molt positivament la feina dels companys, la veritat és que s'ho agafen amb moltes ganes de tirar-ho endavant.

En altres ocasions, jo havia anat sempre a la llista del Tomàs de sisena o cinquena, per omplir... La sorpresa va ser gran, no m'ho esperava i, tot i que no havia estat mai la meva predisposició...; després, a poc a poc, de tot n'he anat aprenent, de com es treballa pel poble, des de dins; no deixa de ser una forma nova de convivència que ara em toca viure i ho faig amb molt de gust.

Ara hi ha més parers, tot i que ara som tots de la mateixa llista, no deixa de ser gent amb diferent manera de pensar, i crec que és bo!

També he de dir que em sento una mica gran, però ha sorgit així i m'hi sento prou bé! Però el cert és que com que he agafat la Regidoria d'Ensenyament, que ha estat la meva vida, em sento molt bé; hi tinc una cosa especial amb l'escola..., i això no s'oblida mai!

Sempre heu exercit de mestre. Què és el que més us ha agradat de la professió?

La feina de mestre realment és una feina que canvia cada any. A més,

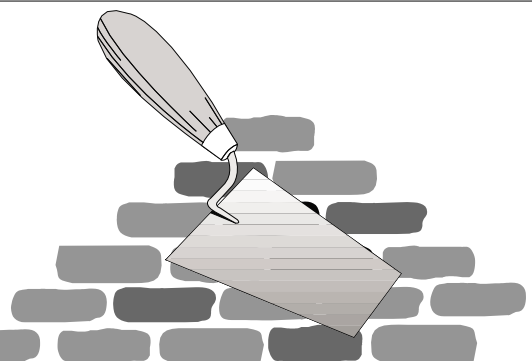
he passat per tots els papers de l'auca possibles: he exercit a l'escola privada i a la pública, en pobles petits i en ciutats més grans, des de pàrvuls fins a vuitè d'EGB, 25 anys en equips de govern, de cap d'estudis i 13 anys de directora. Ha estat un bagatge de coneixements i vivències d'escola que conformen una experiència i unes coses viscudes de les quals n'estic molt orgullosa!

Però el cert és que aquesta entrevista té per objectiu, sobre tot, donar a conèixer el perquè de tot plegat al respecte de què

CONSTRUCCIONS

JOAN MESTRE SL

C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

ha passat en relació amb la possibilitat d'obrir una llar d'infants al poble...

Ben cert. Des del Departament d'Ensenyament va arribar a l'Ajuntament la notificació per la qual s'oferia l'oportunitat de muntar una llar d'infants (estem parlant de P1 i P2). La Conxi (directora de l'escola) ens ho va fer saber i ens va oferir tot el suport que podia oferir des de l'escola... Es tractava d'accedir a l'oportunitat de poder obrir una llar d'infants al poble sota la tutela (responsabilitat) del Departament d'Ensenyament. Només calia adequar un lloc a l'escola i contractar un/a TE (Tècnic/a d'Educació Infantil).

I amb quins contratemps us heu trobat?

Bé, a més del que he dit abans, també s'exigia que la llar d'infants havia de complir el mateix horari que l'escola i que la responsabilitat recauria en la parvulista. La normativa també deia que el grup no havia de ser superior als 10 nens i si era de fins a 6 nens podien ser a la mateixa aula del Parvulari.

Això podia xocar una mica amb la mateixa organització de l'escola, ja que el parvulari nou no podia ser, tal com havia estat en ocasions anteriors, a la casa del metge. Ja he dit que la Conxi mai s'hi va girar d'esquena, tot i que de

ben segur que van aparèixer molts interrogants sobre el "què podria passar..."

I finalment el projecte no ha tirat endavant!

El cert és que totes les famílies a qui podia interessar la idea ja tenien aquest assumpte resolt i el canvi no els proporcionava cap millora en els seus ordres particulars.

Ni l'Ajuntament ni jo mateixa no critiquem i al mateix temps comprenem aquesta resposta, només ens sembla que una oportunitat com la que ens ha passat per davant serà difícil que es torni a presentar en un futur. Però finalment, l'única preinscripció que vam rebre va fer que el projecte gairebé s'acabés ben aviat tal com havia començat!

Ha estat una llàstima que no es posés en marxa la llar d'infants. Entenc els dubtes de les famílies i això em fa veure amb més admiració el moment en el qual es va engegar l'actual projecte de l'escola del nostre poble.

Com han canviat les coses!

I tant! Jo mateixa vaig haver de portar la meua filla allà on treballava..., la situació a casa era difícil de conciliar entre el correu i la centraleta. De ben segur que amb la situació actual l'hauria deixada al poble i al menjador, però ara tot és molt diferent!

Amb la realitat que representa l'absoluta mobilitat i el fàcil accés als serveis que ens ofereixen les poblacions veïnes fa que sigui difícil crear el teixit que a molts ens agradaria tenir a Vilaplana.

L'escola és una entitat sotmesa a canvis continus, mai és igual. Aquests mateixos canvis i fluctuacions que van anar molt bé i van permetre la reobertura de l'escola, ara han fet que no puguem obrir la llar d'infants.

Què en podem concloure de tot plegat?

Quan es va valorar des de l'Ajuntament l'opció d'obrir una llar d'infants, tot i que la despesa era gran, vam entendre que era un cosa bona per al poble i, de la mateixa manera que intuïm que devia ser la postura del Departament d'Ensenyament, no deixava d'esdevenir una forma de garantir que aquestes places seguissin a preescolar i primària i assegurar d'aquesta manera el manteniment de l'escola.

Aquesta vegada no ha pogut ser! A veure si se'ns presenta una altra oportunitat i tots plegats la podem aprofitar!

■ ■ ■

In Memoriam: Núria Mendizábal Cornudella

Les companyes i els companys dels germans Josep i Xavier Huguet Mendizábal, que entre tots formem part de l'equip humà de la revista **Lo Pedrís** de Vilaplana, volem acompanyar-vos de tot cor en el sentiment per la recent pèrdua de la vostra mare Núria Mendizábal Cornudella, de Cal Poncell. També volem expressar el nostre respecte i sentit condol a la resta de germans, familiars i amics.

A Vilaplana, 18 de juny de 2016

■ **La Redacció**

Ja hi he navegat prou
per les mars de la terra,
de golfs de neguit,
d'onades de tristesa.

Barqueta mia, anem,
anem's-en, barca meua,
cap a la mar del Cel,
avui que està serena.

Fragment d'Anem

Jacint Verdaguer
Folgueroles, 1845 - Barcelona, 1902

Personatges: Johan Cruyff

■ Pitxi

S'obren els llums de l'escenari. Els cànctics són ensordidors. L'espectacle és a punt de començar. En el túnel, mentrestant, entre soroll de tacs i frases tòpiques, els guerrers d'ambdós bàndols intenten controlar una mena de formigueig que els aclapara. De sobte, sona un himne conegut. És el senyal de sortida. Guspises de bengales multicolors refulgeixen desprenent un fort olor a sofre. Els herois comencen a pujar les grises i gastades escales de ciment, van arrenclerats en fila d'un. L'expectació augmenta. És el moment esperat.

Acaba de sortir. Un núvol de flashos l'envolten. És el protagonista, totes les mirades es centren en ell. Ve de terres llunyanes. Porta aurèola de mite i sabates d'or. L'anomenen profeta. És aquí per salvar-nos.

La seva imatge pot recordar a la del cavaller medieval. Cabell llarg i llisos. Rostre estirat. Mandíbula angulosa. Pòmuls marcats i ossuts. Cos prim i fibrós. És camallarg i està modelat per músculs d'acer.

Abans d'aixafar el rectangle, s'acotxa i arrenca un bri d'herba, seguidament se senya. Són signes d'un ritual molt antic. Es situa al epicentre del verd. S'inicia la batalla.

Cedeix el cuir suaument i arrenca a córrer de manera alviva. Els seus moviments són rapidíssims i elegants. Canvia el ritme de forma explosiva. Trenca la cintura de l'enemic. Salta desafiant la llei de la gravetat. És tot un atleta. Porta l'esfèric enganxat al peu. El controla amb prestesa, l'acarona i el desplaça amb l'exterior.

Coneix tots els seus secrets. Tècnicament és un prodigi. Quina meravella !!! Definitivament el seu art és un poema. Sona el xiulet. S'acaba la màgia. Acaba d'arribar i ja ens ha robat el cor.

Aquest text que porta per nom **Personatges** va sortir publicat a la revista de la U.E. Vilaplana **La Bola edició número 3**, al desembre de 1993. Un butlletí que pensava, feia i coordinava de cap a peus en Josep Mestre, company des del primer dia de la redacció de la revista **Lo Pedrís**. L'escrit el vaig fer a mode d'homenatge a un dels millors futbolistes que, des del meu punt de vista, jo llavors hagués vist mai en un terreny de joc. Concretament, com molts ja haureu deduït, es tractava de Johan Cruyff, el Profeta del Gol.

Per a mi, aquell holandès volador, procedent de l'Ajx d'Amsterdam, tres cops bota d'or i màxim exponent del futbol total i de la famosa taronja mecànica de principis dels 70... va ser tot un referent futbolístic. Va arribar al F.C. Barcelona la lliga 1973-74 i el seu joc atrevit, modern i atractiu,

JULIOL 2016

ahora que competitiu i guanyador, va fer canviar una mena de mentalitat perdedora que s'havia instal·lat, des de feia força temps, en molts culers. A mi em va impressionar molt la forma que tenia de jugar i de veure el futbol. Era un espectacle veure'l jugar amb aquells canvis de ritme i aquella elegància que irradiava el seu futbol de toc precís i circulació ràpida de la pilota. Jo, llavors tenia aquella edat tendre, entre la infantessa i l'adolescència, que és quan es forgen els nostres grans mites. I per mi, ell, sens dubte, n'és i en serà de per vida un dels més grans. Deixant-nos un llegat com a jugador i, sobretot, com a entrenador que va iniciar, sens dubte, l'etapa més esplendorosa de la història del F.C. Barcelona.

Malauradament, aquesta primavera del 2016 ens ha deixat. Però el seu record, entre els que ens estimem el futbol amb majúscules i gaudim i patim al Barça com el nostre club de pertinença i dels nostres anhels, ens restarà en la memòria per sempre més.

Eternes gràcies Johan, per tot el que ens has donat.

■ ■ ■

Tocats pel Jazz

■ Ramon Quadrada Monteverde

Tardor del 1977, en plena transició democràtica. Barcelona bull. Bull, se sobreix i quasi que crema. Els del *rollu* ocupem bars i carrers. Hormones, feromones i altres químiques perverses floten en el carregat aire urbà d'aquella ciutat renegrida, preolímpica encara, i es barregen amb les fulles seques que les ventades octubrenques remouen per tot arreu, com un símbol del destí dels temps passats que la modernitat furiosa arrossega.

El Franco només fa dos anys que cria malves -pobres malves- i jo acabo de començar tercer curs a la Facultat d'Història de la Universitat de Barcelona. Primer i segon no han anat malament i no obstant això, cada dia sens falta, un cuquet mig llefiscós, però en certa manera simpàtic, va fent rau-rau dins les meves entranyes i em repeteix, foteta, que no em veu pas fent ni de professor, ni de ratolinet de biblioteca. Així doncs, no veig clar, encara, a què dedicaré aquella vida incipient que s'obre com un abisme imantat i lluminós als meus peus. Sento veuetes que reciten poesia, que es barreja amb música, que es barreja amb cine, que es barreja amb no-sé-què més. Tot volta dins el meu cervell com en una rentadora sense aigua ni sabó. Sé que falta un element que ho lligui tot, que ho enllaci, que doni sentit a tot plegat.

Al carrer de Mallorca, número 180, principal, s'acaba de muntar un pis -resum d'altres dos- que acabarà

sent l'embrió d'una mena de comunitat de gent del Baix Camp i d'alguns altres éssers inquiets, tots delerosos de provar, de fer experiments, de buscar límits, de situar-se de cara al futur que els ve a trobar.

Avui acaba d'arribar el Carlos, que s'incorpora a la casa, amb tot el seu paquetam: poca roba, molts llibres i molts discos. En poques hores tenim muntat el tocadiscos i tothom hi va començant a fer sonar les seves preferències: Lluís Llach, Maria del Mar Bonet, el Sisa i Eric Clapton (els meus), Chopin, Txaiovski, la Plateria...Arriba la nit. Algunes malèvoles substàncies van alterant en diversos graus la nostra percepció. Tots trafiquem per casa en les nostres coses; s'escriu, s'estudia o es feineja distretament, com jo. Ara hi ha un no-sé-què a l'aire que es va estenent, com una fumera delicada, una dolça metzina que va envaint les estances, un llevat que fa créixer quelcom, un èter que ho va relligant tot, lentament...Té, sembla que el Carlos ha posat la seva música. Algú, potser ell mateix, va apujant el volum i allò es va fent present, creix...què és això que sona? Uaaaauu!...m'aturo, em roda el cap i em perdo: un ganxo a l'estómac, un *crochet* a la mandíbula, dos *jabs* per mantenir la distància i un directe final que em tomba en rodó. KO en el primer *round*! Veig calidoscopis de tres espills girant enfollits fins el caos, precipitacions de purpurines que espuen delicades, constel·lacions canviants de llumetes de colors i ondulants, quasi sedoses, aurores boreals. Però no, no és la vista la que em somou, ni el gust ni el tacte.

És...l'oïda, és el so. El so és el que m'ha commòs.

— Carlos, què és això que sona?

— És Jazz, Miles Davis tocant "Round About Midnight".- diu suauement.

Commoció. En sec, tot lliga, com una maionesa. Música, poesia, cinema, i aquell no-sé-què-més. Per a mi, res tornarà mai més a ser el que era. Quedo definitivament tocat pel Jazz. Miles tocant "Round About Midnight" és poesia, és color i forma, és foto fixa i imatge en moviment, és emoció pura. Una obra d'art excelsa, com per a mi ho són el *Guernika*, *Hamlet*, *Casablanca*, "Tot l'enyor del demà," el *Rèquiem* de Mozart o *El retrat de Dorian Gray*. També són excelsos Coltrane tocant "Lush Life," Clifford Brown tocant "I Can't Get Started With You" o Coleman Hawkins a "Body and Soul". I tants d'altres.

Dos anys i mig després d'aquell dia de tardor, del meu K.O. sensorial, un mes de maig vaig deixar la universitat i la història morta per enrolar-me a Taronjada Natural, una història viva. A principis de juliol l'Aixalà em va deixar una vella trompeta Montserrat i m'explicà succintament, a la galeria del Mas de Bofarull, com s'havia d'agafar l'instrument...i en aquell precís moment vaig començar -sense saber-ho encara- una nova vida, la definitiva.

Avui, després de tots aquests anys, encara celebro aquella decisió agosarada cada dia al matí quan em llevo i em poso a estudiar. La trompeta m'ha donat felicitat i s'ha convertit per a mi en el Sant Greal. Cada dia cerco com tocar millor i seguiré fent-ho fins

TECPERVAL, S.L.

TÈCNICS EN PERITATGES i VALORACIONS

Joan Bonet i Mestre

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 326 244 - Fax 977 326 458
tecperval@telefonica.net

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA

Josep M. Garcia

Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

VILAPLANA

que pugui. Un camí de vida.

Però no tot són flors i violes. El gran problema dels músics de jazz d'aquí és que no hem sapigut crear una massa crítica de públic suficientment dimensionada, que ens permeti, mitjançant els concerts i les vendes de discos, viure folgadoament de la nostra professió. Així, la majoria de músics de jazz del nostre país hem acabat treballant de qualsevol altra cosa -majorment donant classes-, i havent de passar el tocar Jazz a la categoria d'afició.

Segurament l'origen del problema rau en el fet que el Jazz, fenomen artístic de primer nivell, característic del segle XX i XXI és, massa sovint, considerat com una més de les músiques populars de consum (pop, rock comercial) pròpies també d'aquells segles quan, en realitat, s'hauria d'equiparar més a les músiques considerades

més cultes (cançó de cantautor, músiques ètniques, clàssica). La diferència és en el fet que aquestes músiques requereixen de l'oient un cert grau d'implicació, una escolta activa. La satisfacció o l'emoció que pugui generar escoltar una peça de Jazz contemporani rau en com ens mirem o interactuem amb el fet artístic. Del Jazz no n'hem d'esperar marxa amb una birra a la mà sinó un altre tipus de plaer, més íntim, generat per la participació com a oients actius en el procés comunicatiu que tot art contemporani comporta. Aquestes arts d'avui us demanen que hi poseu alguna coseta de la vostra part, un sofà còmode, un culet de Springbank 12, la ment neta i oberta i ganes de SENTIR, així, en majúscules. No poseu Jazz si no el podeu escoltar amb atenció, per a això ja tenim altres músiques. Ah, i en els concerts el mateix, silenci, escolta

atenta, ganes de comunicar-vos amb el músic i de rebre'n allò que us vulgui o us pugui donar.

Obriu-vos de manera innocent als matisos i a la seducció, contempleu amb mirada pura i participeu en el procés creatiu que l'artista ha deixat obert perquè vosaltres n'imagineu el final. Deixeu-vos anar. Si no us agrada, no passa res, proveu amb Bach, amb Schönberg o amb els Rolling Stones si voleu, però, amb una mica de sort, a alguns us passarà com a mi i el Jazz us deixarà tocats per sempre. Qui sap si us vindran ganes d'intentar tocar -per què no?- vosaltres mateixos algun instrument. Guanyareu en satisfaccions i plaers, el Jazz guanyarà en oients i jo.... jo guanyaré, potser, més amics. Tocats pel Jazz, és clar.

C. Casal, 3 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

Bastante útil llenando Konciencias (BULLK)

Crònica de tres guardons

■ Pere Maríné Isidro

III

El passat 7 de maig el David Maríné -vilaplanenc de fora vila de segona generació- conegut en el món del rap com BULLK, va actuar en la Final del concurs de joves talents FestiMAD TASTE, organitzat per la Comunitat de Madrid, el FestiMAD i amb la col·laboració de Radio 3.

Ell havia sigut seleccionat com a finalista en la categoria de hip hop, funk i reggae, això ja era una bona cosa. Jo no el podia anar a veure; com quasi sempre, en aquest món de la música les actuacions d'uns i altres sembla que vulguin coincidir expressament.

Ens anàvem comunicant pel mòbil: Quan surts? Ja has actuat? Digue's quelcom quan acabis...

La resposta, a mitja tarda, sempre en whatsapps ben curts, telegràfics: "Impresionante". "Acabo de terminar". "Increíble". "A las 12 dan los premios". "Ha sido un subidón". "Muy fuerte".

Una bona notícia, i per a mi molt important: li havia agradat l'actuació, s'ho havia passat bé, ho havia gaudit...

Guanyés o no guanyés, l'oportunitat de sortir a un gran escenari amb il·luminació espectacular i so professional no l'havia pas desaprofitat. Molt bé, anem per feina... són les 18h, jo he de tocar el meu concert de piano a les 19h, queden unes quantes hores per saber el resultat.

Xino-xano, va passar el meu concert -i va sortir també bé- i després de tocar i fer petar la xerradeta amb alguna gent del públic, ja era el sopar de celebració. Jo estava content per com anava el dia, el David i jo, cadascú en el seu, ens n'havíem sortit bé, d'això tan especial de tocar; però jo a tothora duia soterrat el neguit per conèixer el resultat del concurs... Ja havien passat les postres quan van arribar dos whatsapps del David: "He ganado". "Premio Hip Hop + Premio Público FNAC". Vatu l'olla! No sols havia guanyat dins la seva categoria, sinó que havia aconseguit també el premi del públic, que era en totes les categories! Ara, qui tenia el "subidón muy fuerte" era jo, el pare de la criatura: en el restaurant ben bé que se'n van assabentar que havia guanyat el David!

També tot el carrer, perquè ho havia de cridar ben fort a la lluna! Sortosament, un dissabte a les dotze de la nit i en ple cor de la ciutat no crida tant l'atenció que una persona doni salts d'alegria, tot cridant.

De seguida vaig fer petar el meu whatsapp, vinga a enviar als meus contactes, coneguts i no tan coneguts, propers i llunyans, que el meu fill havia gua-

nyat aquells dos premis! Estava jo més cofoi que ell!

III

Fruit d'aquesta expansió internàutica, la notícia també va arribar a Belmonte (Conca), on tinc un bon amic dels temps de la facultat que n'és professor al seu institut. La seva resposta, sempre enginyosa: "Pere, un abrazo a BULLK. Parece que será Bastante Útil Llenando Konciertos".

Uns quants dies després, el 19 de maig, el Josep García, "Pitxi", em suggereix escriure un article per *Lo Pedris*.

Accepto, per suposat, i vaig rumiant, però vet aquí que aquell mateix dia, pocs minuts després m'assalta una història ben singular:

El Félix Dativo, aquest amic que està de professor a l'Institut de Belmonte, m'explica que té una alumna a classe que no fa res de res. No es porta malament, almenys, però "no pega ni chapa". Resulta que ell avui a classe ha anomenat BULLK, i aquesta alumna, que es diu Amanda i resulta que es FAN de BULLK, no es creia que el conegués ("¡Pero si es joven!", em diu que li ha dit), així que s'han posat a classe a escoltar algunes cançons del David per tal de comprovar que parlaven del mateix: i ell, sí, que és el fill d'un amic meu... I la noia fent-se creus; l'un meravellat que a Belmonte fos conegut BULLK, i l'altra esbalaïda que el seu professor fos un tio guai...

I ara ve el millor: l'Amanda li ha promès que si li aconsegueix un disc i una foto firmades i dedicades per BULLK, farà tots els deures que li demani el professor! Oli enllum, ell corre a demanar-m'ho i nosaltres a casa, després de recuperar-nos de la sorpresa -això no passa tots els dies, caram- posa't a buscar una foto en paper, i a grabar algunes cançons en un disc, d'aquests d'ordinador, però que quedi una mica lluit...

Fem la feina, enviem el paquet i el 24 ja ens arriba la resposta en aquest castellà de llibre antic:

"Tengo a la chicota que se le hacen los dedos huéspedes. Amanda, mi alumna. No sabes qué cambio. ¡Que se ha puesto a estudiar!"

Vet aquí el tercer guardó d'aquesta crònica, i el més estimat.

Jeanne Hébuterne

■ Antonia Farré Santfeliu

Ella és Jeanne Hébuterne (6 de abril de 1898, Meaux, Seine-et-Marne, França - París, 25 de enero de 1920)

Aquella albada de l'hivern del 1920, així que forçà la porta de l'estudi del número 8 de la Rue Grande Chaumière, a Montparnasse, Joseph Rudyard Kipling descobrí el *bello Modi* gitat en un llit sutjós que podia a sardina, vi i orins, consumit per la tuberculosi i la inanició, i mormolant frases incoherents amb un fil de veu. Al seu costat, prenyada, una jove pèl-roja, etèria i delicada, que havia acabat adoptant els trets inconfusibles dels Modiglianis de rostre ovalat, pell rosada, coll infinit i ulls ametllats sense pupil·les, l'agafava de la mà i imaginava la manera de morir.

Jeanne Hébuterne, estudiant de pintura de l'École des Arts Décoratifs de París, filla de pares burgesos, profundament catòlics, havia conegut el jueu Amedeo Clemente Modigliani tres anys abans i, ignorant l'oposició familiar, prompte es mudà a viure amb el bohemí i encisador italià. Un addicte al sabor amarg de la *fée verte*, a l'opi, al haixix i al sexe, violent i intractable quan consumia alcohol i aquests altres estupefaents sense control, desatenent la seua delicada salut, però brillant, exquisit i seductor quan acudia al Café La Rotonde vestit amb jaqueta negra de vellut, bufanda escarlata i barret de feltre d'ala ampla, i canviava dibuixos i petits retrats per gots plens de la deleurada absenta.

Un pintor amb ànima d'escultor -disciplina a la qual havia hagut de renunciar a causa de l'afecció pulmonar que patia des de l'adolescència-, àvid d'experiències intenses i desbridades, que gaudia conversant d'art, esoterisme, astrologia i filosofia o declamant de memòria Rimbaud, Verlaine, Lautréamont i Baudelaire. Un home destruït per la malaltia i els excessos que, des de la seua arribada a París el 1906, havia compartit amb un reguitzell de poetesses, pintores i models, llit, borratxeres, drogues i disputes en habitacions d'hotels barats, mansardes miserables i comunes marginals de la Butte de Montmartre, i que, tan bon punt detectà l'inequívoc senyal de la sang als llavis, es refugià, moribund, a l'estudi de Montparnasse per deixar-se acaronar els darrers dies per la sol·lícita i dolça Jeanne.

La nit del 25 de gener del 1920, l'endemà del multitudinari soterrament de Modigliani al cementiri del Père-Lachaise, Hébuterne, desorientada i en avançat estat de gestació, tornà a casa dels pares i, mentre ells decidien el seu futur, es llançà per una finestra de l'apartament del cinquè pis de la Rue Amyot abans que se li esvaïra del tou dels dits el contacte tebi de la mà de l'amant de mirada febril i pell transparent que li recitava Dante alhora que perpetuava en el llenç amb olis impregnats d'olorosa trementina les pupil·les buides i la llarga cabellera roja.

[Article d'Ana Moner publicat a la *Cartelera Turia* el 2 d'octubre del 2015]

■ ■ ■

L'última llevadora de Vilaplana: "Doña Artemisa", l'àvia de Julio Anguita

■ Josep M García Abelló

A partir de finals dels anys 50 i principis dels 60 del segle passat, a Vilaplana, i a molts pobles rurals de similars característiques al nostre, va produir-se un canvi rellevant pel que fa a la manera i al lloc on arribaven els nadons al món. Es va passar de néixer a la pròpia casa del mateix poble on es vivia, amb l'ajut i la assistència generalment d'una llevadora, a haver de desplaçar-se a la ciutat més propera perquè les mares parissin els seus nadons dins del confort i la seguretat d'un centre hospitalari. Doncs bé, al nostre poble, com alguns de vosaltres recordareu, sobretot la gent més gran, una de les últimes comares titulades que va exercir com a tal a Vilaplana i que va socórrer a moltes mares, va ser **Artemisa Carvajal Albelda (1891)**.

En concret, i segons la documentació que he pogut revisar i que es troba dins de les dependències de l'Arxiu Municipal del nostre Consistori, "Doña" Artemisa, que era així com se la recorda majoritàriament, va fer aquesta funció assistencial de comare al municipi de Vilaplana i també al llavors poble veí de la Mussara durant una mica més de sis anys. Va començar el dia 2 de gener de 1956 i va acabar el dia 16 de març de 1961. Encara que em consta que la seva baixa oficial al cos de llevadores no va ser fins al 20 de març de 1963.

Segons una carta, amb data del 20 d'abril de 1963, que envia el Departament de Sanitat al Sr. Alcalde de l'Ajuntament de Vilaplana (llavors ocupava aquest càrrec en Joan Pellicer Bigorra, Carletes), he pogut establir que "Doña" Artemisa va néixer a finals del segle XIX, possiblement el dia

27 de febrer de 1891. I així ho dedueixo perquè a l'esmentada carta ens explica que el dia 27 de febrer de 1961 la nostra protagonista acomplia els 70 anys d'edat i que, per tant, quedava jubilada oficialment de la seva funció de comare assistencial titular.

<< ... Con fecha 20 de abril de 1961, la Jefatura Provincial de Sanidad de Tarragona, en oficio nº 3.25 ordena a que por este Ayuntamiento se proceda a la incoación del expediente de Jubilación a dicha matrona, titular de este municipio, por haber cumplido el día 27 de febrero de 1961, los setenta años de edad... >>

Per altra banda, per la major part de la nostra població, el que potser ja no és tan conegut és que Artemisa Carvajal Albelda, l'última llevadora titulada oficialment de Vilaplana, era l'àvia de Julio Anguita Gonzalez (Fuengirola, Màlaga 21-11-1941), conegut popularment com el Califa Rojo, titulat en magisteri i un dels polítics de més prestigi del panorama espanyol, i que fou alcalde de Còrdova entre el 1979 i el 1986; així com secretari general del Partit Comunista d'Espanya (PCE), coordinador general

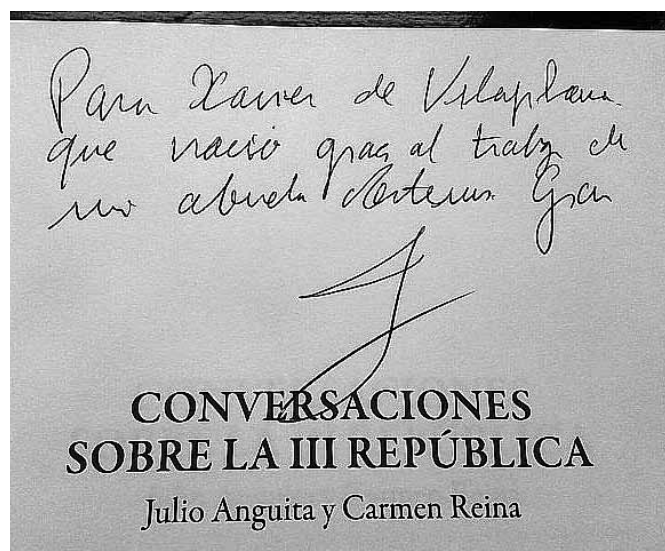
de Izquierda Unida (IU) i diputat a les Corts espanyoles, des de l'any 1985 fins a l'any 2000.

Tanmateix, aquesta curiosa informació no l'he pogut extreure de l'expedient que la seva àvia Artemisa, no sé si per banda materna o paterna, té enregistrat a les estanteries de l'arxiu municipal, sinó que la notícia del seu parentiu familiar em va arribar casualment per uns amics i coneguts meus que van estar en una conferència o míting que Julio Anguita va fer a Reus. Va ser llavors, no fa gaire, quan ell va explicar-me que la seva àvia havia exercit de llevadora al poble de Vilaplana.

A partir d'aquí, vaig començar a encuriosir-me i a investigar sobre el tema, que des del meu punt de vista té força interès a nivell historiogràfic dels estaments sanitaris del nostre poble, i d'altra banda, a nivell emocional pels descendents familiars de la nostra protagonista. Finalment, vaig poder confirmar, tant per fonts orals d'aquí al poble com a través dels documents escrits de l'expedient que esmentava, que aquesta informació que els va donar Julio Anguita era totalment verídica.

Concretament, un dels meus fills llavors amics del poble i company inseparable de lluita del Col·lectiu Llibertari de Vilaplana, en Xavier Joanpere Olivé, em va explicar que la llevadora que havia assistit a la seva mare Paquita i que l'havia ajudat a ell a sortir per veure les primeres llums i o ombres en aquest món, havia estat curiosament Artemisa Carvajal Albelda, l'àvia del Califa Rojo cordovès. Un part que va tenir lloc un 18 de maig de la primavera del 1959.

Per altra banda, i segons em recorda Maria Huguet (Rufina), "Doña" Artemisa, quan va arribar per primera vegada a Vilaplana, a mitjans dels anys 50, va estar a la fonda de la seva família. Un hostatge que la Maria Rufina i la seva mare regentaven al carrer Doctor Mallafrè número 14, i que era propietat de Cal Sagal. D'aquesta forma entre la llevadora i les hostatgeres es va establir una bona relació, la qual van mantenir durant la seva estància al poble. La descriu com una dona no gaire alta i una mica grassoneta, amb un remarcant accent andalús en la seva parla. Al marge de la fon-

da, també li ve present que l'últim lloc on va viure la llevadora fou a la casa de la Sra. Maria Rosa Rovira, la ex-dona de Josep Robert (Pep del Pou), a la part alta del poble, concretament al carrer Santiago Rossinyol número 7, que avui en dia és la casa on estiuegen la família del Jordi Mariné i la Mònica Mariné. Doña Artemisa, quan estava a punt de marxar finalment de Vilaplana, va explicar a la seva amiga i hostatgera Maria Rufina que tenia decidit marxar a viure lluny d'aquí. Es veu que tenia planificat anar a viure a les Illes Canàries, on hi residia una filla seva.

Segons els records de dos altres testimonis orals, en aquest cas el de Maria Garcia Ortiz i el de l'Albert Robert (de Cal Morenet), em van relatar que "Doña" Artemisa també va residir força temps en un altre indret del poble. Concretament en una casa del carrer de l'Era, número 8. Aquesta casa fou propietat de cal Domingo i després va pertànyer a la família de Salvador Simó de cal Sabater. Avui en dia, està molt renovada i és propietat de la família Vila Cases, que van pujar a residir-hi des de Reus.

En relació a la fulla de serveis de l'expedient d'Artemisa Carvajal, Vilaplana havia estat l'últim lloc on havia exercit la seva darrera etapa professional com a partera. Ella havia estat tota una vida dedicada a ajudar a parir a les mares de diverses poblacions de la geografia peninsular, amb totes les dificultats i la manca de recursos que hi havia en aquells anys difícils de guerra i postguerra pel conjunt de la població civil espanyola. Des de l'any 1934, a Fuen-girola (Màlaga), on devia començar, al menys de forma oficial o documentada, passant més tard a Velez- Malaga l'any 40, després a Guadasuar (València) a l'any 47, pujant fins a Riudoms a l'any 55, fins a arribar a Vilaplana el dia 2 de gener de l'any 1956. Amb un total de serveis com a llevadora, entre itinerant i en propietat de plaça, de vint i dos anys, un mes i vint-i-tres dies en funció de comare, assistint a infinitat de mares i els seus estimats nadons.

No sé exactament quants infants nascuts a Vilaplana [1], com el meu amic Xavier, van ser assistits a casa seva per "Doña" Artemisa, ja que llavors, des de l'any 56 fins al 61, alguns dels nostres pares i mares ja començaven a marxar a fora per veure néixer als seus fills en al-

gun dels hospitals que hi havia a Reus, com ara el de Sant Joan, com és el cas de la meua germana Brigit i el meu propi, però suposo que una bona colla de nadons devien néixer a l'emparedada d'aquella dona valenta i experimentada en el seu ofici, com era l'àvia d'en Julio Anguita.

Tampoc he pogut esbrinar l'any que va morir, ni si va poder veure en vida la graduació del seu net Julio com a mestre, ni si va saber de l'ascens metèoric – vull creure que ben guanyat a pols a base d'estudis, dedicació i esforç constant - d'aquest mestre compromès amb els més desfavorits dins del món de l'esquerra política espanyola de finals del segle XX... Però podria afirmar, sense por a equivocar-me, que l'àvia, "Doña" Artemisa, l'última llevadora de Vilaplana, hauria estat molt orgullosa i feliç de poder-ho veure-ho en vida. I més, si tenim en compte l'esforç titànic que ella va realitzar al emigrar d'aquelles terres llunyanes de casa seva del sud per tirar endavant la seva família amb un treball valuós i digne com és el d'assistir a les mares a donar vida als seus fills. Així com, estic segur que ho deu estar el seu net Julio, de saber que va tenir una àvia, com moltes d'aquella generació, amb tant de coratge, tenacitat i bona voluntat en la seva feina, així com autodeterminació per tirar-ho endavant.

24 de Maig de 2016.

— **Com a mostra d'agraïment i homenatge a "Doña" Artemisa Carvajal Albelda (1891), l'última llevadora de Vilaplana. Així com a les meves àvies Carme (1904-1979) i Brígida (1911-1989) que compartiren una mateixa generació, en una de les etapes més fosques i difícils com fou la de la postguerra espanyola.** —

[1] A Vilaplana, des de l'any 1956 fins al 1961, anys en que hi havia Artemisa Carvajal com a llevadora titular al poble, només hi ha enregistrats un total de 18 infants nascuts en aquest municipi, a causa de que molts vam néixer a la ciutat de Reus, i tot i que som vilaplanencs d'origen, no ens podíem enregistrar al poble on vivíem. Encara que tampoc no sé de forma precisa quins nadons d'aquests van ser assistits per ella, ja que també alguns van néixer amb l'ajut del Doctor March. Tan-

mateix, a través de fonts orals, sí que he pogut saber alguns dels naixements a Vilaplana, on ella hi prengué part com a llevadora. Com per exemple, els dos fills de la Bàrbara i del Josep Maria de Cal Sivines, la primera filla la Montserrat Mariné Aymamí, nascuda l'any 1957 i el seu germà petit Josep Maria a l'any 1959. També va fer de llevadora el dia 6 de setembre del 1958, en el part del tercer fill de la Blanca i de l'Albert de cal Mariné, en Josep Aragonés Salvat, concretament a la casa que el matrimoni tenia al carrer de l'Era número 9. Aquests mateix any 58, havia d'assistir a en Joan Sebastià Mestre Vall, però com que el part era difícil va aconsellar als pares, la Magdalena i el Sebastià, que anessin a Reus a l'hospital a donar llum al seu primer nadó.

Segurament que els primers naixements que Doña Artemisa va assistir a Vilaplana foren els de Joan Mestre Ferré, fill de la Berta i del Meliton, a l'abril del 56; i el part del dia 9 de juny d'aquell mateix any 56, d'en Joan de la Creu Besora Cabré de cal Consu, fill de la Teresa i del Joan. L'any següent, al febrer de 1957, va fer de llevadora en el naixement de Sílvia Guasch Nogués, filla de l'Antonio i de la Jacinta; i un mes després, al març del 57, en el part de la Montserrat Valle Mestre, filla de l'Antonio i la Montserrat de cal Meliton, segons em recorda la Lola Anguera de cal Batjau. També aquell any 57 tant prolífic a Vilaplana, Artemisa va ajudar a donar llum a Maria Cinta Prades Huguet, la filla de la seva hostatgera i amiga Maria Rufina i del Pepito. Al 1958, concretament al juny, va assistir a la tercera filla del matrimoni originari de Tortosa, del Jaume Virgili i de Carme Prades, la Maria Pilar. I a l'octubre del 58, va fer de llevadora en el naixement de Nuria Prades Huguet, la segona filla de la seva amiga Maria Rufina. També i de forma bastant probable, a l'octubre del 58, va fer arribar a aquest món a Josep Virgili Juanpere, el fill gran del Francisco i de la Conxita Pastoret. L'any següent, al 1959, al marge dels dos ja comentats del Xavier Joanpere i del Josep M Mariné, també va ajudar a parir a la Isabel Verges, que va donar llum a l'abril al seu primer fill, Agustí Ferré Verges, fill d'aquesta i de l'Agustí de Cal Malloll, primer alcalde de l'etapa democràtica de Vilaplana en els anys 70 i 80. Aquest part va portar alguna complicació ja que la mare del nadó va patir unes febres tifoides, a causa de no retirar del tot la placenta del ventre de la mare del recent nascut. Aquell mateix any 59, també és molt probable que assistís al part de Isidre Besora Cabré, ja que dos anys abans també havia ajudat a parir a la Teresa Cabré a néixer al seu germà Joan. Per últim, i durant el mes de desembre de l'any 1960, no he pogut concloure si al naixement del Daniel Virgili Juanpere hi prengué part com a llevadora Artemisa Carvajal, ja que segons el que li relata la seva mare, qui hi havia al costat de la seva mare Conxita en el part fou una amiga de la casa, en concret la Neus de Cal Candido.

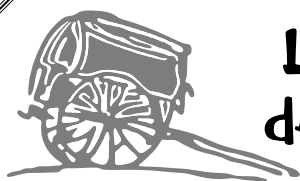
■ ■ ■

MAS DEL SOMÍ

Mitjans anys 50

Foto cedida per **Angelina Juampere**

La Tartrana de Cal Munter

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

VIALMA SAT

**Esclofolladora
d'avellanes**

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c.e: salsa@maptel.es

MATA

LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel. 977 342 832
mata@llauneria.com

Recomanacions literàries

■ Jaume Queralt Mestre

Llibre recomanat:

L'educació de l'empatia és possible. Intel·ligència emocional per a un món millor.

Autora: Anna Carpena Casajuana.
Eumo Editorial; 2015

RESSENYA:

L'empatia no és una idea romàntica, ni una qualitat pròpia només d'algunes persones, ni una importació espiritual d'altres cultures, sinó que és una capacitat humana biològica sobre la qual podem incidir i en el qual l'educació té un paper fonamental.

Per fer créixer l'empatia dels infants cal fer-ho des de l'empatia, tant a casa com a l'escola o en qualsevol àmbit educatiu. I el procés comença amb la construcció d'un entorn capaç de donar resposta a les necessitats de la infància.

Què és l'empatia i com s'educa. D'això ens parla l'autora, combinant l'aproximació interdisciplinària al tema amb les orientacions pràctiques, en aquest llibre dedicat a les famílies, als educadors dels infants dels zero als dotze anys i a tothom qui cregui que l'educació emocional ens fa millors com a persones i com a societat.

QUEVIURES
M. Carme Virgili
C. Doctor Mallafre, 12
Tel. 977 815 087
43380 VILAPLANA

■ Raquel Virgili

“La força del vent”

Sinopsi:

A Reus, l'any 1958, la majoria de persones estan sotmeses a un vida grisa i imposada. Les tensions d'una societat injusta, plena de ferides, queden ocultes sota una falsa aparença d'ordre i resignació. A la corredoria de fruita seca dels Jansana, les circumstàncies no són diferents. La Dela Pons fa dos anys que hi treballa com a meritòria. La seva mare es va fugar amb un desconegut i la va convertir, a ella, en una empestada. La seva existència sembla condemnada fins que un robatori a la corredoria provoca un seguit d'esdeveniments extraordinaris que ho canvien tot.

Un negoci carregat de secrets i tacat per un pecat imperdonable que s'ha silenciado durant massa temps. La veritat i els sentiments, però, acaben desfermant-se.

Marta Magrinyà

Marta Magrinyà neix a Reus l'any 1969. És llicenciada en Ciències de la Informació i ha treballat en comerç internacional i comunicació. L'any 2006 va guanyar el premi literari de l'Ametlla de Mar i, a partir de llavors, ha publicat cinc novel·les, amb les quals ha aconseguit molts seguidors fidels. Entre les seves obres destaca *Llaços secrets* (2014), publicada per Cossetània Edicions. Les seves emocionants històries, ambientades en diferents èpoques, són plenes de misteri i passions que atrapen els lectors.

Autora: Marta Magrinyà
Editorial: Cossetània Edicions
Preu: 17,90 €

“La filla del capità Groc” Premi Ramon Llull 2016

Sinopsi:

Manuela Penarrocha té tretze anys. Asseguda en una cadireta baixa al portal de casa seva, cus les espadenyes com ningú. La nena d'ulls grisos i cabells d'or recorda el seu pare.

Ell, per fer la guerra, n'ha portat unes com aquestes, com la resta de carlistes, homes d'espadenya, garrot, trabuc i navalla a la faixa. Vol abraçar-lo, sentir l'escalfor del seu petó al front. Enyora la mirada dura i alhora plena de tendresa, el seu riure estrident. Només espera que torni per veure'l lluitar de nou pels seus ideals, per retornar a la seva família i al poble la dignitat perduda, a vida o a mort.

Pel color dels cabells, el seu pare, Tomàs Penarrocha Penarrocha, és conegut a Forcall com el Groc.

«-Pare! No creia Pep lo Bitxo i era veritat! M'ha dit que t'havia vist al riu i jo no l'he cregut... Pare! Pare! Davant la seva filla Manuela, que corre cap a ell, tots els pensaments del Groc s'esvaeixen. Veu les seves trenes rosses ballar-li sobre les espatlles. Llàgrimes d'amor rodolen per les galtes del Groc quan abraça el cos menut i lleuger de la Manuela. El Groc l'aixeca a l'altura del seu rostre i li fa un petó. Amb la Manuela als braços, el Groc sap que ha tornat a casa».

Víctor Amela

Víctor M. Amela, barceloní de 1960, és novel·lista i periodista. Degà de la crítica televisiva a la premsa, l'exerceix des de fa trenta anys a *La Vanguardia*, on és cocreador de la secció «La contra» (1998), en què ha publicat 2.100 entrevistes, esperonat per una curiositat que no el sadolla. Col·labora en programes de televisió i ràdio, i és també autor de les novel·les *El càtar imperfecte* (2013) i *Amor contra Roma* (2014). Portador de gens forcallans, sosté que un dia mereixerem no tenir presidents ni governs ni lleis, creu en la imaginació creadora i cita Llull: «Ja que existim, alegrem-nos!».

Autor: Víctor Amela
Editorial: Grup 62
Preu (tapa dura): 21,50 €
Preu (e-pub): 12,99 €

Les Fonts són vida, preservem-les:

N. 2 La Font de la Vila

■ Josep M Garcia Abelló

ÀLBUM FOTOGRÀFIC: LES NOSTRES FONTS

**FOTO 2- LO PEDRÍS, núm. 56,
octubre 2014: La Font de la Vila. Si-
tuació 41° 13' 43.1"N 1° 01' 55.0"E**

La Font de la Vila, com el seu propi nom indica, està situada dins del nucli urbà de Vilaplana. Concretament, es troba a la part baixa del poble, tot just per sota del Pont de Mallafre, des d'on la podem visionar molt fàcilment a mà esquerra. Reposa una mica enlairada de la llera del riu on conflueixen els barrancs de les Tosques i dels Garrigots. Actualment, l'accés a la font està restringit, a través d'un terreny particular, que hi ha a tocar de l'hort de Cal Savall.

La Font de la Vila, que antigament donava aigua a bona part de vilatans de la part baixa del poble, fou construïda majoritàriament amb pedra blanca calcària i amb pedra vermellosa sorrenca. En línies generals, podem assenyalar que presenta un estat de conservació bastant bo, encara que caldria millorar el seu entorn natural ja que està una mica brut de matolls i de males herbes. Segons fonts consultades, l'aigua de la font no sempre raja i quan raja ho fa de forma molt dèbil. Ja fa molts anys que, possiblement des de que Vilaplana compta amb aigua corrent a les cases, la gent no acostuma a anar-hi. Per tant, podríem afirmar que està en desús i que, ara per ara, la seva funció és més aviat decorativa o estètica que funcional o pràctica.

A la descripció tipologia del *Catàleg de Masies i béns a protegir del terme de Vilaplana i la Mussara*, editat per l'Ajuntament i realitzat en gran part per un bon i laboriós treball documental del ex-regidor de cultura en Joan Serra, hi podem llegir el següent:

"Està feta de pedra acaronada i ben tallada; la construcció té forma de cub, cobert de volta a la seva part inferior. En surt un broc força sen-

zill que aboca les aigües a una pica feta amb pedra granitosa. A la seva part superior hi ha una portella que permet accedir dins d'una cisterna."

Segons aquest mateix Catàleg, la Font de la Vila va ser construïda a mitjans del segle XVIII. I més, si tenim en compte que en una pedra al costat de l'ull de la cisterna s'hi pot llegir que data de l'any 1766. És a dir, que enguany, si les dades són fiables la font compliria els 250 anys d'antiguitat. Tanmateix, i segons les notes històriques d'aquest recull patrimonial de béns immobles del poble, també ens assenyalava que tan en el cadastre de Vilaplana del 1698 com en el de 1738, ja quedava recollit pel nom del carrer de la Font per citar al carrer que desembocava al caminet que davallava vers l'esmentada font. Per tant, podem suposar que possiblement aquesta font tingués més antiguitat.

D'altra banda, en Joan Huguet Vives (de cal Moreno), a qui vaig visitar a casa seva per recollir informació

oral sobre la Font de la Vila, i a qui vull agrair la seva estimable col·laboració per aquest article, em va explicar que quan era petit, hi anava amb la seva colla d'amics a jugar, a beure-hi aigua i, de tant en tant, a fer alguna entremaliadura de canalla com era tapar, tant fort com podien, el broll de l'aigua amb una panotxa de moresc. També, m'explicà que abans hi havia un pou sec i que l'aigua que baixava dels carrers i de les teulades quan plovia anava a parar allí dins. I que molta gent de la part baixa del poble hi anaven a buscar l'aigua per consumir a casa. Però que després, quan es va posar l'aigua corrent al poble, cap allà a l'any 1948, la gent, a poc a poc, va deixar d'anar-hi. També em recordà que el Joan Verge (el Juanito del Bar), que feia de pagès, de sabater i de baster alhora, alguna que altra vegada anava a la Font de la Vila per a xollar els cavalls, les mules i els ases que hi havia al poble.

VILAPLANA

POEMES

Poemes sobre les Fonts de Vilaplana

■ Maria Anna Vernet

Fa molts anys, a l'estiu, el Casal organitzava un concurs de poesia amb temes vilaplanencs. Un d'aquests estius, el concurs va tractar sobre el tema de les fonts del poble.

No sé per quin motiu, jo em vaig quedar amb aquestes composicions. Una del Jaume Salvat Munté, que ja vam publicar en el número passat de *Lo Pedrís* número 63 i les altres del Salvador i/o de l'Isidre de cal Manco. No sé si totes són del mateix o una de cada germà.

En aquesta edició d'estiu de *Lo Pedrís* 64 editarem el poema *Tribut al progrés* que el signa un vilaplanenc, però que pensem que va ser escrit per un dels germans de cal Manco, possiblement en Salvador Juanpere, el marit de la Mercè Huguet.

TRIBUT AL PROGRÉS

Situant-se als Espinets
cara a cara amb la Mussara
vint-i-cinc fonts trobarem
i amb el dit podrem marcar-les.

Entre els cingles, la Figuera,
Major, Roure, Manró i Gaspes,
i riu de les Valls avall
Salvat, Pisa i Perejauma.

Al racó dels Garrigots
Marió, Teula i Bernada
i la del Mosca i Joanillo
al riu de les Valls d'en Basses.

La Font Freda dins les Tosques
i a l'Est, molt amagades,
Rossinyol, Aubellonet,
Llop, Miró, Mas i la Narra.

I a l'entorn del poble hi brollen
les que «beia» Vilaplana,
són: les Creus, Moreno, Vila,
de ca l'Olla i Font Trobada.

Però esclaus ja del progrés
i el voler les fonts a casa,
vint-i-cinc fonts van morint,
pobres fonts! malaguanyades!

Un vilaplanenc

Apunts sobre sexualitat humana

■ Lourdes Camprubí Reverté
Psicosexòloga

Des de temps remots, la sexualitat és un tema que ha despertat l'interès i la curiositat dels humans, i ha estat, contradictòriament, a la vegada, el blanc de moltes creences i prejudicis que han enterbolit la verdadera essència de la seva naturalesa. Quan parlem de sexualitat és difícil delimitar uns marges, donat que la sexualitat es pot estudiar des de diferents àmbits que es relacionen entre sí, entre els que trobem la dimensió bio-fisiològica, la personal i psicològica, la socio-cultural, la interactiva o interpersonal, la clínica, etc. Això té com a conseqüència que cada persona integri la sexualitat en funció de tots aquests referents.

Quan algun dels aspectes referenciats anteriorment es veu alterat podem trobar-nos amb problemes o dificultats per viure plenament la nostra sexualitat.

En el cas de **disfuncions bio-fisiològiques** podem trobar des de malalties infeccioses, tumoracions, alteracions hormonals, canvis físics degut a l'edat, és a dir, tot el que fa referència a l'àmbit mèdic.

En el cas dels **factors personals i psicològics** ens podem trobar amb aspectes que afecten el nostre *desenvolupament* (família, educació, experiències) o factors més *psicològics* (pors, ansietat, sentiments de culpa, etc)

Finalment, els **aspectes interactius**, que es manifesten en l'àmbit de la *relació de parella*, també es poden veure alterats: poca o nul·la comunicació, mala relació de convivència, expectatives poc realistes poden, també, influir en la nostra vida sexual.

L'alteració d'alguns d'aquests factors pot arribar a afectar negativament la nostra sexualitat i donar com a conseqüència trastorns, anomenats també **disfuncions sexuals** entre els que trobem: **disminució del desig sexual** (que es pot produir tant en els homes com en les dones tot i que majoritàriament són aquestes últimes qui la presenten amb més freqüència), **disfunció de l'erecció**, **problemes en l'ejaculació** (sigui perquè és molt precoç o perquè és molt retardada o no es produeix), en el cas dels homes. En la dona trobem dificultats per aconseguir l'orgasme (**anorgàsmia**), dificultats en la penetració (**dispareúnia**, quan es produeix dolor, **vaginisme** quan és impossible la penetració).

En qualsevol d'aquests casos cal consultar un especialista que informará sobre el problema i el seu possible tractament.ç

■ ■ ■

Servei Oficial:
Lucas
CENTRE AUTOTECH

Tallers
Rafel Sans

Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - ENERGIA SOLAR
C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384
taller@rafelsans.com

Dietètiques Cabré, C.B.

peso forma
ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

Carretera i manta

■ Joan M. Rovira

Arriba l'estiu i segur que ja esteu pensant en un viatge per canviar d'aires. Probablement a alguna banda per relaxar-se, recarregar les piles, veure coses noves... potser just a la cantonada, potser a l'altra banda del món, això ja depèn de les ganes i dels recursos de cadascú. I després? Bé, després per la majoria és un retorn a la rutina diària, patir una mica de síndrome postvacacional, avorrir a família i amics amb les fotos -ei, de veritat no cal ensenyar cada detall- i començar a planificar les del proper any. Però si en canvi el viatge us ha transformat profundament, si ja no torneu a ser la persona que éreu abans de començar-lo, ei, l'enhorabona: acabeu de protagonitzar la vostra pròpia road movie.

La road movie és un gènere cinematogràfic amb entitat pròpia que, si bé es reconeix des de la dècada dels seixanta del segle passat coincidint amb l'abundància del món occidental després de la Segona Guerra Mundial i la creixent individualització de la societat, té les seves arrels en les tradicions literàries més antigues com ara l'Odissea d'Homer.

I què caracteritza una road movie? Doncs amb moltes variants, normalment ens trobem amb un o diversos protagonistes que inicien un viatge que els revelarà alguna cosa vital sobre ells mateixos. Així doncs, el viatge és fonamental com a rerefons però no pas el destí. L'arribada al final del viatge, si es produeix, només servirà per copsar el canvi fonamental que ha patit el protagonista.

Com a característiques tècniques, acostumen a tenir una magnífica fotografia que fa lluir els diversos paisatges i unes cançons -sobretot en les cintes d'origen nord-americà- molt identificables dins la cultura popular. Però, què us sembla alguns exemples per il·lustrar-ho?

Segurament a tota una generació si ens pregunten per una road movie paradigmàtica diríem sense dubtar-ho **Thelma & Louise (1991)**, la història del viatge de dues dones que es rebel·len contra la violència masculina. Moltes

dificultats va tenir la cinta per veure la llum i convertir-se en el clàssic que és avui en dia, entre elles el final gens complaent i que ens fa veure que els nostres herois, en aquest cas heroïnes, no han de tenir necessàriament un final feliç del viatge. Aquell mateix any tenim **My Own Private Idaho (1991)** amb un altre clàssic de les road movies. La cerca d'aquell familiar desaparegut, en aquest cas la mare -i no, no parlem del Marco en el seu viatge als Andes-.

Com veiem, el cotxe és tan protagonista com els intèrprets, símbol de maduresa i independència. Però també es poden fer road movies sobre dues rodes. Un clàssic que a tothom li sona és **Easy Rider (1969)**. Fins i tot, alguns la qualifiquen com la cinta primigènia del gènere, una pel·lícula que retratava la societat nord-americana de finals dels seixanta ja allunyada de l'autosatisfacció dels anys anteriors i que copsava la conjuntura de l'època. Per la seva banda **Diarios de Motocicleta (2004)** ens portava per les carreteres de Sud-amèrica en el viatge que canviaria la visió del món d'un personatge que entraria a la història: Ernesto "el Ché" Guevara.

Però de fet, qualsevol vehicle és prou bo per fer una road movie. Per exemple, una talladora de gespa com passava a **The Straight Story (1999)**, pel·lícula basada en fets reals al mig-oest nord-americà i on destaquen tant la qualitat de les interpretacions com la banda sonora.

Per la meua banda, el nostre viatge s'acaba aquí. Les road movies són un gènere molts cops diluïts en altres, amb les fronteres poc clares com pot ser amb la ciència ficció com ara **Mad Max (1979)**, el terror de **Duel (1971)** o les cintes d'acció romàntiques com ara **Bonnie & Clyde (1967)**. I recordar-vos que no cal un vehicle a motor per fer la vostra road movie. Una bona pel·lícula li ha canviat la vida a més d'un. Només cal que trobeu la vostra.

■ ■ ■

Mercedes-Benz

Autolica

Concesionario Oficial Mercedes-Benz Ctra. Valencia - Barcelona, km. 248, 43006, TARRAGONA, Tel.: 977 54 50 11 · Països Catalans, 7 -9-11, 43202, REUS, Tel.: 977 32 60 20 · Polígon. Mercaderies, 1 (Sortida 40 de l'AP7 direcció l'Aldea), 43896 l'Aldea (TARRAGONA), Tel.: 977 45 18 38, Fax: 977 45 18 81, info@ttautolica.es

Nivells d'Activitat Física

■ Pep Chaparro

Permeteu-me un article una mica més extens de l'habitual, amb conceptes i exemples que us poden ajudar a l'hora d'avaluar la quantitat / qualitat de l'activitat física que realitzeu.

Activitat física és qualsevol moviment corporal produït pels músculs esquelètics i que té com a resultat una despesa energètica que s'afegeix a la despesa del metabolisme basal.

Forma física és la capacitat de desenvolupar les activitats diàries sense fatiga excessiva i amb energia suficient per gaudir de les del temps de lleure i afrontar les eventuais emergències.

Exercici físic és l'activitat física planificada, estructurada i repetitiva que té per objectiu millorar o mantenir un o més dels components de la forma física.

L'esport és una activitat física reglamentada i competitiva.

Tipus d'exercici físic

Aeròbic: Requereix gran quantitat d'oxigen inspirat per la producció d'energia, i s'aconsegueix per l'ús repetit de les grans masses musculars. Destinat a les fibres vermelles musculars [fibres lentes, resistents a la fatiga] Ex. Curses, natació.

Anaeròbic: breu i de gran intensitat. Característic d'esports de poca resistència per adquirir potència i de culturistes, per guanyar massa muscular. Destinat a les fibres blanques musculars [fibres ràpides, no resistents a la fatiga] Ex. Aixecament de peses, abdominals.

De relaxació: Sense despesa energètica (només basal).

Terapèutic: Intenta restaurar la funció d'una part del cos.

Nivells d'activitat física

Nivell d'activitat física baix: persones amb hàbits de vida sedentaris i que no realitzen cap mena d'activitat física durant el seu temps de lleure.

Nivell d'activitat física mitjà: persones amb activitat laboral activa (agricultors,). No requereixen programes d'activitat física addicionals però se'n poden beneficiar.

Nivell d'activitat física saludable: persones amb hàbits de vida actius i que, a més, realitzen activitat física extra durant el seu temps de lleure.

Nivell d'activitat física alt: persones que mantenen l'activitat dels esportistes en actiu, entrenant una mitjana de 5-6 dies setmanals.

Avaluació de l'activitat física

Test de la parla

Intensitat lleugera: Permet cantar. Intensitat moderada: Permet parlar.

Intensitat vigorosa: No permet mantenir una conversa.

Segons la freqüència cardíaca

Intensitat lleugera: Freqüència en repòs. Intensitat moderada: 50-70% de la FC màx.

Intensitat vigorosa: 70-85% de la FC màx.

(F. C. màxima = 220 – menys l'edat de la persona)

Segons la despesa energètica

Nivell d'Equivalent Metabòlics consumits (MET) / Kcalories (Kcal). Els METs determinen aquesta intensitat basada en la despesa energètica desenvolupada en funció del pes de l'individu i del temps d'activitat realitzat mentre que les kcal ho fan en relació a la intensitat de l'activitat

Intensitat lleugera Es requereix < 3 METs o < 3,5 Kcal

Int. moderada Es requereixen de 3 a 6 METs o de 3,5 a 7 Kcal

Intensitat vigorosa Es requereixen > 6 METs o > 7Kcal

Activitat física

MET

Caminar

— Des del treball fins a casa	2,5
— En terreny pla 10 minuts x km	4,0
— En pujada a 5,6 km/h	5,9
— Pujant escales	4,0 a 8,0
— Baixant escales	3,0

Bicicleta

— Lleure o desplaçament	4,0
— Bicicleta de muntanya	8,5
— Bicicleta estàtica	5,0

Gimnàs

— Natació	4,0 a 8,0
— Peses	8,2
— Aquagym	4,0
— Aerobic	6,0

Activitats recreatives i domèstiques

— Balls de saló	5,5
— Jugat a bitlles	3,0

Ara també imprimim en digital!!!
Ideal per a tiratges curts a partir d'1 exemplar

Av. Marià Fortuny 60-64 - 43204 REUS
Telèfon 977 345 563 - Mòbil 670 253 264
sbmartsgraf@gmail.com

La Festa de Primavera

■ Anna Cáceres

Per fi havia arribat el dia, la Festa de la Primavera ja era aquí. Vam tenir sort; el sol banyava el camp de futbol i feia una caloretta agradable. La gent que anava arribant s'apressava per "plantar" la seva taula als pocs racons d'ombra, els nens corrien fent cabanes i explorant entre els pins replets d'energia.

Hora de sortida, les 12:00.

Jocs tradicionals. El mocador, estirar i saltar a la corda... Era pensant en els més menuts tot això, però més d'una i d'un, no ens vam poder resistir a participar-hi i va ser divertit. És clar que una estirada i quatre salts per evidenciar qui no està acostumat a fer-ho des de fa vint anys... O més.

Van començar a arribar els pastissos per al concurs, xocolata, llimona, taronja, rodons, amb forma de peix, cucurutxos... Tota una temptació. De ben segur que va ser una decisió molt difícil per al jurat.

Tocava dinar. Feia estona que se sentia l'oloreta de la fideuà. El Grup de Joves ho tenia tot controlat. Van servir a la llarga cua que es va formar en un ambient completament distès i acord amb el dia que s'estava vivint. Val a dir que m'agrada molt veure'ls treballar. Fan molt bona feina i és una sort que Vilaplana tingui un grup de gent jove amb inquietuds i determinació per dur-les a terme.

El partit de futbol va ser tot un èxit, dones/nenes contra homes/nens... Genial. Enguany van guanyar

les dones. Bé, diria que com l'any passat ;-)

El cavall i el poni que van portar de l'hípica La Mussara van fer uns quants tombos. Com ho esperaven això els nens!!!! Mil gràcies a la Maria per col·laborar sempre i dibuixar somriures.

Va haver servei de bar tot el dia. Aquí estava jo, darrera de la barra amb les meves Forasteres. Compaginar casa, família, feina i organitzar qualsevol cosa, també té el seu, però estàvem gaudint la nostra recompensa. Els nervis de si faríem curt d'allò o si ens passaríem d'allò altre, havien desaparegut. Vam riure molt i ens ho vam passar teta. Com sempre. Diria que ens va sortir prou bé.

Ah! I no ens oblidem de la paradeta de llimonada que van fer les nenes de 4t que, ajudades pels germans/es, més petits, ens van servir granissats i llimonades

fetes amb tota la il·lusió del món.

Treballar en equip funciona. Joves: dinar, concurs de pastissos, futbol... Forasteres: jocs, barra, cavalls... Magnífica la comissió de festes en tots els actes que es van organitzar per Sant Isidre, l'Ajuntament, la Cooperativa Agrícola... Quin goig tot plegat! I acabar amb una festa com la Festa de la Primavera va ser del tot encertat. La cirereta del pastís.

Gràcies a totes les persones meravelloses que hi vau assistir. Perquè sense vosaltres, sense la gent que participa de tot el que es fa i es desfà, res no tindria sentit.

■ ■ ■

Josep M. Cardona Rodriguez

INSTAL·LACIONS I SERVEIS

C/ Doctor Mallafrè núm 22
43380 **VILAPLANA**

e-mail: instaljmc@yahoo.es - Mòbil 664 001 318

pintura decorativa

**Alvar Juanpere
Olivé**

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**

Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**

Guerrilla urbana a Vilaplana: les del Ganxet

■ Montse Zaragoza

El dia 23 d'abril, Vilaplana es va llevar amb una plaça de la Riba plena de color, la primera guerrilla urbana de "Les del Ganxet".

Qui som i què vam fer? Doncs som un grup de noies, dones, que els dimecres a la tarda ens reunim al Casal de Vilaplana per estar una bona estona juntes, teixint, fent mitja o ganxet. El grup està obert a totes les edats i a tothom que en vulgui fer, no cal saber-ne, només cal tindre ganes i disposició.

Ja feia temps que barrinàvem alguna de cap, sàpigues que existim i per tant una "guerrilla" era una gran opció. L'oportunitat estava servida, ja que Sant Jordi és un bon moment i la plaça de la Riba, un lloc idíl·lic.

No vam dubtar gents, i l'encàrrec va començar a prendre forma: flors, cadeneta, senyera, banderoles, ... totes

vam participar dins de les nostres possibilitats.

Cada nit a casa, cada dimecres, en silenci, teixíem, no paràvem, per poder guarnir el poble.

El divendres a la nit, enmig de la foscor, vam començar el nostre acte "guerriller", guarnint la plaça per un gran Sant Jordi.

El resultat va ser una plaça plena de llum i color. Voleu saber qui som?

Entrada del Blog: <http://llunade-foc3.blogspot.com.es/2016/05/les-del-ganxet-un-sant-jordi-vilaplana.html>

Final de curs escolar

■ La Redacció

Aquesta és la foto de final del curs 2015-16 de l'Escola Cingle Roig de Vilaplana.

Noms: d'esquerra a dreta i de dalt a baix

Quim, Miquel, Ilna, Mariona. Judit (profe), Anna (profe) Sílvia, Tecla, Diana, Yasmina, Azahara, Pau, Cristian, Irma, Sílvia Ch. i Carlos (profe).

Sílvia, Martí. Eduard (profe), Aixa, Conxi (profe), Roger, Judit (profe), Claudia, Teresa (profe), Arnau, Maria

(profe), Irene (profe), Isona, Arlet, Anna, Biniam, Leo i Laia.

Marçal, Marc, Paula, Soraya, Aleixa, Mohamed, Josep, Eçkwe, Ot, Mihaela i Ada.

L'AMPA i les colònies

■ Dolors Sentís

El cap de setmana del 7-8 de maig, els nens i nenes de l'escola Cingle Roig, van anar de colònies...Visca!!! Des de l'AMPA ja feia un parell d'anys que reclamàvem aquesta activitat, però davant la negativa de l'escola d'organit-

zar-les, vam decidir que com a AMPA ho fariem.

Després de moltes reunions, papers, trucades, mails, finalment vam decidir que anirien a Vilanova de Prades, però les nostres monitores serien: la Mireia Mestre, la Soraia Avila i la Claudia Vilanova, tres santes!!!! I han sobreviscut als nostres fills!!!

S'ho van passar genial, tot i que el cap de setmana no preveia gaire bon temps, van fer tot d'activitats tant dins la casa de colònies com pel poble, incloent el joc de nit, que ni els més petits van voler perdre's. En definitiva, esperem que l'any que ve hi puguin tornar.

Gràcies a tots!!!

■ La Redacció

Per celebrar els 25 anys de casats, vam fer aquest viatge a la Rivera Maya, Mèxic. Tat, Uri i Gina

Volen enderrocar l'ermita de Santa Maria de Mascabrers

Hola a tothom.

Em dic Torcuato Marin Porcá, sóc veí de Vilaplana i pel meu amor a la terra i al paratge anomenat Mascabrers, em va sortir del cor i de l'ànima construir una petita ermita a la qual li vaig posar de nom SANTA MARIA DE MASCABRERS, perquè està situada tot just on neix el barranc de Mascabrers, als peus de la font del llop.

Una causa pendent i que jo he finalitzat pel descans d'aquells antics habitants que ho van demanar sempre i que ara descansen en pau.

Per la meva ignorància de les lleis, ara tinc problemes amb l'Ajuntament de l'Aleixar perquè volen que l'enderroqui, tot i sabent que és legalitzable al tenir un certificat eclesiàstic i una finalitat pública declarada i estar oberta a la gent les 24h del dia.

Demano la vostra ajuda com a Entitat Cultural i estic obert a qualsevol suggerència per part vostra i, si convé, cedir-la a qualsevol entitat cultural o pública. Qualsevol cosa perquè no la facin enderrocar.

Podeu veure en els arxius adjunts el certificat de l'Església signat per l'Arquebisbe de Tarragona, l'informe que vaig enviar a l'Ajuntament de l'Aleixar i unes quantes fotos de l'ermita. També podeu veure un video a youtube: <https://www.youtube.com/watch?v=JpY7HRXw7Pw>

Gràcies per la vostra col·laboració en fer públic aquest escrit.

Salutacions Cordials, Torcuato

Via Ferrada dels Patacons

mig quilòmetre amb 90 metres de desnivell i una dificultat de K4 (difícil). L'accés és senzill, pel camí de la Font del Roure.

Vaig anar a fer-la ara fa uns dies i pel desentrenada que estava en fer vies ferrades, encara me'n vaig sortir prou bé. És una via molt àeria, no apte pels que tenen vertigen, però val molt la pena fer-se'l passar, les vistes són impressionants.

Sobre equipació per fer-la i dificultat, més amunt us he posat les webs on trobareu info, però és interessant anar-hi amb algú que l'hagi fet, o que tingui experiència en fer-ne.

El seu equipador, en Jordi Vallvé, viu a la Selva del Camp i ha obert i equipat diverses vies d'escalada de les nostres terres; ha contestat algunes preguntes que li hem fet referent a la Via ferrada de Vilaplana.

Permisos: s'ha parlat amb el propietari de la finca que no ha posat cap impediment per a l'obertura de la ferrada, també ens hem posat en contacte amb Medi Ambient ja que hi ha zones regulades pel tema de nidificació d'aus i evitar els problemes que això podria ocasionar.

Recorregut: és un terreny que conec molt bé ja que porto molts anys movent-me per allà, ja sigui caminant, escalant i obrint moltes de les vies d'escalada amb què compta aquesta escola d'escalada.

Material: ha estat sufragat pel Club Excursionista Reddis de Reus i per mi

mateix de la pròpia butxaca. Ressenya oficial: la podeu trobar a la pàgina web de Latrencanous, que és la que va donar nom al Grau de Latrencanous i per on s'efectua el descens de la ferrada. Durant l'equipament de la ferrada també s'ha obert un nou Grau anomenat "Els patacons" que surt des de la Font del Roure i desemboca a la pista del mas de Morenet, aquest recorregut transcorre pels diferents trams de la ferrada i pot ser aprofitat com via d'escapament i / o retorn de la ferrada.

L'ajuntament de Vilaplana diu que no en saben res... però crec que és una oportunitat més de promoció turística del municipi, atrau a molta gent aficionada a aquesta disciplina de muntanya que és la via ferrada. Tenim un gran terme muntanya amunt i som molts els que ens agrada pujar, val la pena aprofitar iniciatives com aquesta que directa i indirectament ajuden a conèixer el nostre poble, Vilaplana.

Bona via!!!

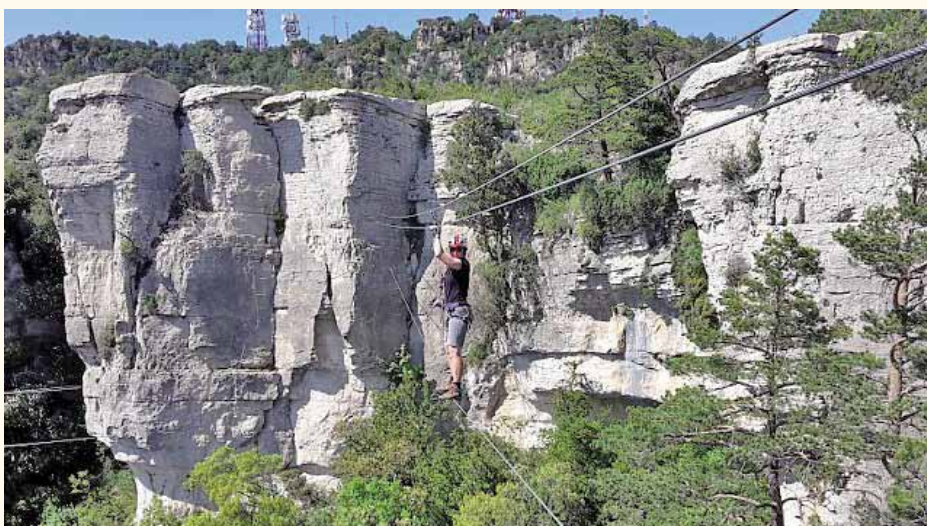
VILAPLANA

■ Dolors Sentís

Una via ferrada és un itinerari vertical equipat amb material divers: claus, grapes, cadenes, ponts tibetans, passamans, tirolines, cadenes etc.... Aquesta és la definició que en trobarem a la wikipèdia, més extensa, però bàsicament és això.

I en tenim una a Vilaplana. Sí, senyors, fa uns parell de mesos, el club excursionista Reddis, va fer l'acte d'inauguració de la via ferrada dels Patacons, amb el seu equipador, en Jordi Vallvé. Trobareu informació de la notícia a la pàgina web de la FECC, així com la ressenya de la via a la pàgina web Latrencanous.

Bàsicament és un recorregut de

EL MAGAZIM

El magazín Imon.cat en directe des de la Mussara

■ Ajuntament de Vilaplana

El programa es va emetre el diumenge 1 de maig per la xarxa de televisions locals.

El passat 1 de maig la Mussara es va convertir en plató televisiu per un dia. El magazín Imon.cat de la Xarxa de televisions locals havia escollit l'entorn de la Mussara per emetre el seu magazín del cap de setmana.

El programa té una durada de dues hores i hi participen diversos convidats en funció del municipi que visiten. En el cas de la Mussara, hi va participar Josep Magrané i Laura Poblet com a familiars d'antics habitants del poble. L'alcalde de Vilaplana, Tomàs Bigorra, va intervenir també per comentar la relació entre Vilaplana i la Mussara. El cantautor Fito Luri, tampoc hi va faltar, i acompanyat de Xavier Pié van interpretar un parell de temes del seu últim disc "Reus, la Mussara, Cassiopea".

La Mussara, tot i ser un poble deshabitat, té molta vida i cada cap de setmana hi passen una colla d'esportistes i excursionistes que gaudeixen d'unes vistes immillorables i d'un paisatge únic. És per això que l'associació *Obrint Traça* i l'equip de trail running *Borges Trail* també van aparèixer al programa,

per parlar de les seves activitats.

En el tram final del programa, es va presentar el llibre "Noms de lloc, llinatges i renoms de Vilaplana" amb l'autor del llibre Enric Prats i Jordi Manent, fill d'Albert Manent.

Si us vau perdre el programa el podeu recuperar a <http://bit.ly/monlaMussara>

APARCAMENT

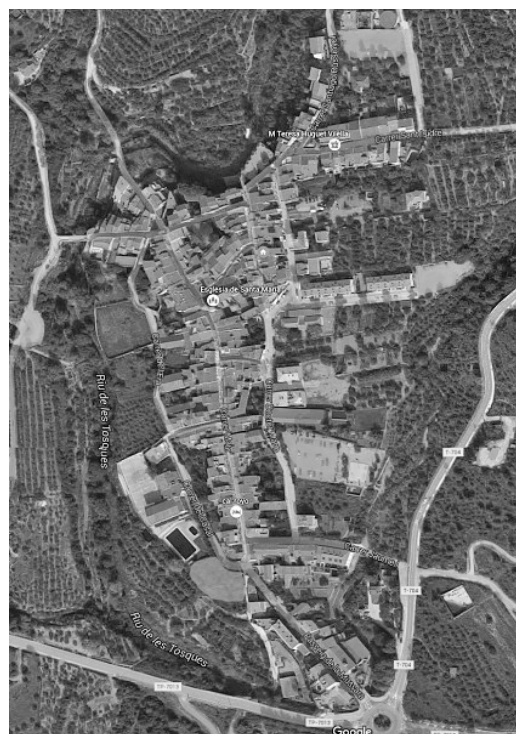
L'hort de la Morera, nou aparcament a Vilaplana

Vilaplana comptarà, a finals de 2016, amb 4 zones grans d'aparcament distribuïdes al nucli urbà.

L'Ajuntament de Vilaplana ha sol·licitat al Consell Comarcal del Baix Camp l'execució del projecte de creació d'un aparcament dissuasiu al nostre municipi previst en el Pla de Foment del Turisme als Municipis d'Interior i de Muntanya del Baix Camp, subvencionat per la Direcció General de Turisme de la Generalitat de Catalunya. L'aparcament s'ubicarà al carrer del Casal, 9, a la finca coneguda com l'Hort de la Morera i donarà servei a la part baixa del municipi amb una capacitat estimada de 50 vehicles. Per això, s'ha signat amb els propietaris un contracte d'arrendament pel que s'abonarà la quantitat de 1.000 euros anuals i per un període de temps de 5 anys prorrogables.

El projecte té un pressupost de 12.860 € que serà executat íntegrament pel Consell Comarcal del Baix Camp. L'Ajuntament de Vilaplana adquireix el compromís de mantenir en bones condicions la infraestructura mentre duri el contracte.

La previsió és que l'obra estigui acabada a finals d'enguany, amb aquest nou aparcament podem dir que Vilaplana disposarà de 4 zones d'aparcament gran molt ben distribuïdes per tot el municipi, a més dels llocs autoritzats a la via pública dins al casc urbà. Per tant, una vegada entri en funcionament l'equipament no hi haurà cap excusa per estacionar els vehicles indegudament. I per tant es farà un seguiment del compliment de la norma per garantir una millor circulació en tota la població, tant pel que fa al trànsit rodat com a peu.

Curs bàsic de manipulació de productes fitosanitaris

El curs de 25 hores de durada s'ha realitzat des de mitjans de maig a principis de juny a les oficines de la Cooperativa de Vilaplana

El dimecres 18 de maig va començar a les oficines de la Cooperativa de Vilaplana, el curs de manipulació de productes fitosanitaris, un curs dissenyat per donar resposta formativa als professionals del sector agrari que estan obligats a obtenir el carnet de manipulador i aplicador de productes fitosanitaris de nivell bàsic. Per entendre'ns, amb l'entrada en vigor de la nova normativa, per poder comprar productes fitosanitaris, cal disposar del carnet d'aplicador, i aquest s'obté amb la superació d'aquest curs.

Així doncs, 30 persones de totes les edats, es van inscriure al curs a Vilaplana, organitzat per la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya.

Durant el curs s'han explicat els criteris per a realitzar una pràctica fitosanitària correcta, així com les conseqüències

que pot comportar una incorrecta manipulació i/o aplicació dels productes fitosanitaris, tant per a la pròpia salut com per a la d'altres persones, com també per a la conservació del medi ambient.

Vilaplana municipi cardioprotegit

■ Marc Mestre Cavallé

Regidor de Salut de l'Ajuntament de Vilaplana

Vilaplana disposa d'un desfibril·lador fix instal·lat als baixos de l'Ajuntament i un altre al Casal Vilaplanenc, aquest últim es convertirà en mòbil en cas d'organització d'esdeveniments extraordinaris.

A mitjans d'abril es van col·locar dos desfibril·ladors a Vilaplana, amb aquests dos aparells, subvencionats en part per la Diputació de Tarragona, es pretén facilitar una ràpida intervenció en cas d'aturada cardíaca ja sigui a les persones que viuen a Vilaplana o aquelles que hi estan de pas.

Els desfibril·ladors estan pensats per a que qualsevol persona els pugui utilitzar ja que els propis aparells donen les instruccions necessàries per a utilitzar-los. En cas d'aturada cardíaca les possibilitats de sobreviure augmenten fins a un 75% en el cas d'accedir a un DEA en menys de 5 minuts.

El divendres 22 d'abril es va fer a la Casa de Cultura la presentació pública dels aparells als veïns i veïnes de Vilaplana, en aquest acte es van explicar les característiques i els detalls dels desfibril·ladors i es va fer una demostració del seu funcionament.

Les societats científiques internacionals aconsellen estratègies dirigides a disminuir el temps de resposta i molt especialment el de desfibril·lació. Es calcula que cada any moren a Catalunya entre 3.000 i 4.000 persones a causa d'una aturada cardíaca. Les possibilitats de supervivència augmenten fins a un 75% en el cas de poder accedir a un

desfibril·lador abans dels primers 5 minuts. Així doncs, amb la instal·lació d'aquests dos desfibril·ladors Vilaplana es convertirà en municipi cardioprotegit.

Obres de millora a la Planeta

■ Ajuntament de Vilaplana

Les obres consisteixen en el re-aixecament del mur de contenció de la rasa i la col·locació de tanca perimetral

A mitjans de maig van començar les obres de tancament perimetral exterior de la Planeta. Les obres consisteixen en el re-aixecament del mur de contenció de la rasa de la Bàrbara i el tancament perimetral amb tanca metàl·lica tant a la zona de l'àrea de lleure com en l'aparcament.

Amb el re-aixecament del mur de contenció fins al nivell actual de la planeta es guanyaran també prop de 2 metres de terreny i permetrà col·locar la tanca sobre la zona consolidada.

A la zona de l'aparcament, en les darreres setmanes, ja s'havien col·locat els pals de la tanca i es completarà el tancament amb l'àrea de lleure, en aquest cas la tanca que voreja la bassa serà de 3 metres d'alçada. Aquestes obres compten amb el suport de la Diputació de Tarragona.

L'Ajuntament aprofita per demanar paciència durant el període d'obres i es demana als pares, mares i fills que tinguin precaució a l'hora d'apropar-se a les zones en les quals s'està treballant, així com es respectin les zones delimitades amb tanques.

Caramels

mare molas

Pastissos de "xuxes"
Detalls de batejos
i bodes
Fruits Secs
Llaminadures

C. Mare Moles, 28 Reus
caramelsmaremoles.blogspot.com

CALA PEIRONA

RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

El Raco de L'hort

restaurant

Tel. 977 845 361
elracodelhort@gmail.com
LA SELVA DEL CAMP

TAXI

SERVEI DE TAXI 6-Q

7/8 places

L'Aleixar
mòbil 689 029 326

saf{ }rēig

Botiga de roba de 2^a mà,
complements i tallers

Antònia Simó - Tel. 626 022 355
em trobaràs també al Facebook

Què pot moure una persona a fer una ermita al no-res? No ho sé!

■ Pep Mestre Anguera

Ja ho vaig insinuar en un article anterior: Veure com creixen cada primavera les roelles enmig del creixent abandó del terme dels Peragons i, a més a més, una estructura fruit de la fe d'una persona, no em causa cap maldecap ni preocupació, ans el contrari, em convida a creure que el món no s'atura i que natura i homes convivim en aquest creixement.

Sabem que la llei no empara ningú que vulgui construir el que vulgui on vulgui quan vulgui (ni a casa seva!) sense l'autorització pertinent. Per això jo em torno a preguntar sobre els motius que porten aquest home a fer això...

Jo, el Torcuato, el vaig conèixer de jove, a l'etapa d'Educació General Bàsica. A l'escola compartíem classe quatre cursos i això provocava la interacció entre nens i nenes de diferents anys. Amb el "Torcuato" vam dibuixar molt, fent ninotets i historietes inversemblants i sobrades d'energia. Aleshores era un tipus diferent, anava a la seva, reservat, però noble i honrat amb la feina que feia i els companys. Més endavant ja li vaig perdre la pista i més quan es va casar i va anar a viure a Alcover.

I ara l'he retrobat de manera virtual. He descobert la seva faceta religiosa (gairebé ascètica) i aquesta forma espartana de demostrar-se a ell i al món la seva potencial capacitat expressiva, tan peculiar! Sense haver parlat amb ell, ja gairebé m'hi he posat al costat només veient el què havia anat fent al seu tros a partir d'aquell dia que vaig passar-hi en bici.

Quina voluntat té aquest home, quin propòsit, quina intenció?

Què hi guanya? Quin rendiment en vol treure?

Aquest tema, però, és el que menys m'interessa fins que no en parli amb ell. El cert és que ara ha de desfer tot el que ha fet. Li ho manen des de la legalitat.

I naltros, podem conviure amb aquest pecat? Li hem de perdonar perquè ha fet una acció altruista? I si una altra persona amb més o menys abnegació filantròpica proposa una altra construcció, també l'hi hem de disculpar, excusant-nos en el servei que pugui fer a la societat? O l'hem de crucificar per llei, aixecant acta de la mala praxi i del greuge comparatiu que ens ha causat a la resta d'actants del món?

Jo no tinc cap de les capacitats que ens ha mostrat el "Torcuato" en la seva ermita il·legal, les hi valoro i no em desagrada! Estic content per ell i m'alegro de veure-la allí! I segur que m'enfadaré si mai vull fer-me una caseta al tros i no em deixen!

Però segueix agradant-me!

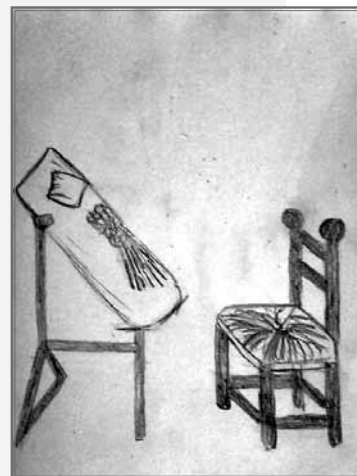

Estimada Àvia

■ Anna Mateu Munté

T'escric aquesta carta per a dir-te tot el que no t'he pogut dir mai.

Ets una dona forta i valenta, sobretot amb caràcter. Encara me'n recordo quan la Marta i la Mireia anaven a la cuina a menjar-se aquelles olives tan bones, i jo, unes quantes culleres de sucre.

Un dia em vas veure posant-me aquella cullera a la boca que estava plena de la petita dolçor que a tot infant li agrada, i em vas dir: "Té, un iogurt de llimona". Ara cada cop que veig un iogurt de llimona penso amb tu.

O quan venia a casa teva i anava corrents a les golfes a disfressar-me amb aquells vestits que tenies i imaginant-me que era una princesa... I d'aquell arròs a la cassola que se't quedava aferrat i la Marta i jo anàvem corrents a menjar-lo.

Encara tinc present aquella tarda a casa teva que em vas ensenyar a ballar sardanes. Tu amb aquella agilitat tan gran i jo, emocionada per encertar algun cop el compàs.

El més trist és aquella malaltia que ens va fer distanciar. Però, encara que tu no em recordessis, jo sempre t'he estimat com el primer dia. Només dir-te que tots aquests records que tinc amb tu, ningú me'ls podrà treure mai i sé que, estiguis on estiguis, ens seguiràs estimant i cuidant com ho has fet fins ara.

No et dic un adéu per sempre, sinó fins aviat. T'estimo molt.

Instal·lacions UF

- Electricitat, Gas, Aigua.
- Calefacció i Aire condicionat.
- Aprofitament d'aigües grises i pluvials.
- Energia solar fotovoltaica per usos agrícoles.

<http://www.usuaris.tinet.org/ijfega/inici>

Jordi Fernández Llorens

instaljf@tinnet.cat

620 272 212

**FERRO
ALUMINI
INOX**

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

ACTIVITATS DE LA LLAR DE JUBILATS

1r trimestre

■ Maria Mestre Mestre

El dia 31 de gener ens vam reunir al nostre local per celebrar la festa de Nadal o la festa d'hivern. Ho fem més tard perquè a Nadal tothom té la família a casa i per aquestes dates ja estem tots més lliures de temps.

Com de costum, no podia faltar un bon sopar servit pel Restaurant de Ca la Peirona, acompanyat per les típiques postres de torrons, neules i cava que, encara que una mica tard, sempre són ben rebudes.

L'Antonio Valle també va col·laborar amb el cava pel seu 87è aniversari, des d'aquí per molts anys ho pugui celebrar juntament amb la seva esposa Montserrat i tots nosaltres.

La Montse Anguera, que és molt activa i sempre navegant per internet, va trobar la poesia "La pubilleta" i ens va la recitar. Tots nosaltres encara la recordem de quan érem petits, ja que a la Sala Parroquial es feia molt de teatre. Pujava la companyia del Centre Catòlic de Reus, anys 1945 a 1960. Ens divertíem com podíem i, tenint en compte que els de Reus remarcaven molt la lletra "E", a nosaltres ens va quedar tan gravada aquella poesia que encara tots l'anem recordant. La Montse és una bona rapsoda i la va brodar.

El dia 21 de febrer vam celebrar l'Assemblea General de cada any. Es va fer una renovació parcial de la Junta. Finalitzen: Paquita Tost, Montserrat Anguera i Sebastià Anguera. Hi entren de nous: M. Teresa Besora, Josefina Magrané i Luís López. Els desitgem a tots una bona estada.

Acabarem, com és de costum, amb una bona xocolatada molt agraïda per tothom.

2n trimestre

El dia 17 de març vam anar un bon grup de vilaplanencs, i també d'altres pobles veïns, d'excursió a Balaguer, a fer la caragolada. Visitàrem el Santuari i el Crist de Balaguer, i un bon dinar de caragols per a tots aquells que els agraden, pels que no, cap problema, es van servir uns altres plats ben exquisits.

El diumenge 3 d'abril vam celebrar la Festa de la Mona. L'Antoni i la Montserrat Meliton van celebrar el seu 60è aniversari de casats. Ens vam obsequiar amb cava i nosaltres el vam fer un brindis amb totes les de la llei.

El Sebastià Anguera va fer una "demostració" de com són les arnes de les abelles; com s'hi treballa i les eines que es necessiten per fer una bona feina i treure'n un bona mel. Déu n'hi do tota la feina que comporta poder obtenir la mel d'allà dins. La gent, ni ens imaginem tot el que l'apicultor ha passat per aconseguir-ho!

En aquesta temporada gairebé tothom han fet algun viatge amb l'Imerso, ja sigui cultural, de Península o Balears, o també de balneari. Sigui el que sigui, la qüestió és que a tothom sempre li van bé un dies de vacances per trencar amb la rutina de sempre.

Ja tenim una altra excursió programada, d'aquesta ja en parlarem més endavant. Fins aviat!

VALFRES Pinturas
pinturas y papeles pintados

SISTEMA MULTICOLOR
Más de 5.000 colores
al instante

977 31 71 54
Av. de Falset, 171 (ctra. de Alcolea)
43206 **REUS** (Tarragona)

Reunió de la Confraria de la Mare de Déu dels Dolors

■ Montserrat Cabré

RESUM DE LA REUNIÓ DEL MOSSÈN MANUEL FUENTES, AMB UNS QUANTS, BASTANTS, MEMBRES DE LA CONFRARIA DE LA MARE DE DÉU DELS DOLORS.

Divendres dia 18 de març vam tenir una trobada amb el mossèn per reorganitzar la Confraria de la Mare de Déu dels Dolors.

La intervenció del mossèn va ser molt interessant, ens va recordar el valor de la nostra Confraria que, pel seu parer, és la més important. Diu que queden molt pocs pobles amb aquesta estructura i que en els altres pobles aquesta Confraria era la de les dones. Fet que no passa a Vilaplana, ja que pel fet de sortir a la processó es necessiten els homes.

Va donar un valor molt bonic al costum de dir una missa als difunts de la Confraria. Antigament hi assistien tots el membres de la confraria a la missa que se'ls deia. Ho va comparar a les trobades que fan actualment alguns grups per recordar els amics que ens han deixat. Una manera de recordar, com a poble, que la seva memòria està present a les nostres vides a través del temps.

Ell, com a mossèn, havia d'acceptar moltes coses, que per ell podrien ser supèrflues i innecessàries, però que nosaltres les trobàvem importants.

Ens va demanar que reflexionéssim i que més enda-

vant ens trobéssim per si cal fer-ne de noves. També va demanar que els presents a la reunió poguéssim anar dient la nostra opinió. Com a resum general:

Es va manifestar que hi ha ganes de continuar; ningú vol que avui es perdi, demà Déu dirà; que és un bé per al poble, que les coses innecessàries que uns troben, o que són feixugues, l'altre diu que ell sí que vol i la pot fer...

Conclusió:

Dividir les feines, que no formin part de tot el paquet d'obligacions.

Servir a la Confraria. No haver de passar per les cases demanant per favor qui vol servir.

Formar grups de gent per fer les coses que se'ls escau millor, comissions per edat, gustos o motivacions.

De moment i d'una manera immediata preguntar a les noies si volen portar elles la Mare de Déu a la processó.

Per acabar la reunió, el mossèn va demanar que aquell dia no havien de prendre cap conclusió, que anéssim cap a casa que meditéssim tot el que s'havia dit, penséssim altres propostes i que més endavant ja ens trobaríem.

I per acabar aquest resum, us dono les gràcies a tots perquè hi ha coses que no canvien. Ha sigut un honor entrar a les vostres cases a cobrar els anuals i ser rebuda amb alegria i entusiasme per comprar números de la Mona. De veritat, al començament em semblava que estava fent una gran rucada i vosaltres em va fer canviar el sentiment.

■ ■ ■

Marta C.
Estilista

C/ Dr. Fleming, 9
Tel. 661 359 418
43380 VILAPLANA

FARMÀCIA
M. TERESA HUGUET VILELLA

Sant Isidre, 7
43380 VILAPLANA
Tel. 977 815 379
thuguet@coft.cat

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA

CR4

COMERCIAL REUS 4atre
C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 REUS
Telèfon 902 023 390 - Fax comandes 900 65 66 67
E-mail: ventas@cr4.es

Descom

CARBURANTS VILAPLANA
DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: ☎ 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

ENTRE AUTOMOBILISTES

CTRA. ALCOLEA
GARCIL IVECO
FIAT
EL SORTIDOR

Sant Jordi 2016

■ Dolors Sentís

Un altre any, i ja és el segon! La plaça de la Riba va acollir la diada de Sant Jordi; enguany va ser una sorpresa, vam trobar la plaça tota guarnida, les amigues del "trapillo" ens van voler obsequiar amb aquest detall.

El dia va començar radiant, però pronosticaven pluges de tarda...i no anaven errats; però els amperos som molta AMPA, i decidits vam muntar una parada que no era gran...era enorme, plena de llibres i roses per a vendre, i vam vendre i molt, gràcies vilaplanencs i vilaplanenques.

Gràcies també als amics sardanistes, perquè ja que l'ajuntament no ens subvenciona una cobla, la vam tenir enllaunada i a més amb classes per aprendre grans i petits quatre nocions de ballar sardanes. Gràcies a l'Elena Vilanova, que va fer un pintacares per als nostres fills, amb un èxit!!

Gràcies a tots els que van portar galetes, pastissos, creps i tot de coses bones per a fer quatre drets per l'AMPA.

Gràcies a la Laia del Peirones, que ens va fer un contacontes per encantar a la canalla.

Gràcies a la Coral de Vilaplana, que amb les seves veus van arribar fins a dalt de tot de la Mussara. Gràcies a tots els que van llegir o recitar, l'any que ve esteu també convidats a fer-ho.

Gràcies Pep Serras i Pep Favià per la vostra ajuda per fer l'ofrena a l'església.

Gràcies als nens i nenes de Vilaplana, que amb les vostres rialles, crits, cançons i ganes de portar el drac, feu que l'any que ve repetim amb l'organització de la diada.

I també, i per què no, gràcies a la pluja!!! Sí, a la pluja; va venir tan de cop que tothom que estava a la plaça va col·laborar a desmuntar la parada i fer aquesta feina feixuga, en un pim pam. En fi, l'any vinent més Diada, més Sant Jordi, a Vilaplana. Visca Catalunya!!!

■ ■ ■

Recordant l'Abasi

■ Anna Mateu Munté

Conte guardonat a l'Institut Fontanelles de les Borges del Camp, de Segon d'ESO B.

He recordat uns esdeveniments que van passar fa molts anys; en aquell temps de misèria, sense esplendor, un temps que no voldria tornar a viure... excepte per una cosa.

Fa molts anys el món era totalment diferent, hi havia més guerres, passàvem molta més fam i el més dolent era que les persones morien cada dos per tres.

Era una tarda d'estiu, tot estava destruït pels bombardejos, no hi havia quasi res de vegetació i hàviem de

compartir la poca aigua que hi havia amb la resta de la població. Vaig anar a omplir aigua amb una galleda, l'aigua rajava de gota en gota. De sobte la galleda va començar a tremolar, vaig sentir un soroll que cada vegada s'apropava més a mi, vaig aixecar el cap i uns avions que anaven a gran velocitat van cobrir el cel completament. Ens venien a bombardejar. Les cames em van començar a tremolar, no em responien, però quan vaig recuperar el meu instint vaig sortir corrents.

No sabia cap a on anar, però era conscient que si em quedava més temps allà seria el meu final. Vaig veure una granja tota destruïda, però encara es mantenia dret bona part de l'edifici, em vaig amagar allà dins per protegir-me de les bombes.

La sala era tota fosca, em vaig amagar darrera d'una muntanya de palla i uns quants taulons. De sobte, es sentí un grinyol de la fusta del terra i com jo no m'havia mogut, significava que algú més estava allí. Vaig preguntar qui hi havia, i va sortir una figura d'una persona.

Era un nen més o menys de la meua edat, li vaig preguntar què feia allí i em va dir que es refugiava dels bombardejos, amb la veu se'l notava que estava espantat. Es deia Abasi tenia sis anys i quan jo anava a presentar-me vam notar un terratrèmol, ja havien començat els atacs. Els dos estàvem

esgarriats, estava a punt de ficar-me a plorar però en veure que l'Abasi tenia el puny tancat, que feia força per no plorar i es mantenia fort, jo vaig fer el mateix, vaig fer el cor fort... L'última bomba va ser tan forta que ens vam abraçar per no sentir-nos tan sols.

Quan acabà el bombardeig, ens vam mirar als ulls. Els seus eren de color negre, com el carbó, i no li podia veure molt bé la fesomia per la poca claror, només entraven petits rajos de llum pels forats de les parets. Llavors vam riure, estàvem contents perquè havíem sobreviscut.

Em vaig presentar, ens vam aixecar i ens vam dirigir cap a la porta de la granja.

Vam obrir la porta, ens vam mirar i vaig veure que la seva pell era fosca, de color xocolata. Tot i quedar-me bocabadat, al cap de pocs minuts em va semblar indiferent el seu color perquè des d'aquella tarda ens vam fer inseparables.

Ens vam acomiadar, ell se'n va anar cap al seu poblat lluny d'allí i jo em vaig dirigir cap a la font on hi havia la galleda d'aigua.

Vaig arreplegar la galleda del terra i sentí que algú em cridava. Vaig aixecar el cap i era la meua mare, vaig córrer cap a ella com mai havia corregut, em va abraçar més fort que mai i em va començar a preguntar si estava bé, si m'havia fet mal... i ens vam dirigir cap a casa.

L'endemà vaig tornar anar a la font, i després a la granja. L'Abasi m'estava esperant. Vam estar una estona jugant, fins que ens vam adonar que ja s'havia fet fosc i hàviem de tornar a casa.

Així vam estar durant un any. A mi em semblà menys temps, ja que amb ell m'ho passava molt bé.

Un dia, mentre jugàvem amb una

llauna a futbol, em va dir que demà era el seu aniversari. Vaig estar tota la nit fent-li una polsera per regalar-li.

Quan vaig arribar a la granja, l'Abasi encara no havia arribat i el vaig esperar. Després d'una estona va arribar, li vaig regalar la polsera i li vaig explicar que jo també me n'havia fet una, que mai se la podia treure i que així sempre estaríem junts. De cop i volta vam sentir uns crits, la gent del poble va començar a venir cap a la granja, vaig veure la meua mare, em va agafar i em va portar cap a ella. Entre els arbres van començar a sortir persones corrent, persones de la mateixa raça que l'Abasi, una dona va agafar l'Abasi pel braç, era la seva mare, i després van aparèixer uns individus amb escopetes matant gent innocent. A l'Abasi li va caure la polsera i jo li vaig arreplegar. El cridava, però ell no em sentia, li volia anar a tornar la polsera però la mare em tenia agafada i no em va deixar marxar. Vaig sentir una dona que deia que el dictador havia manat exterminar tots els de la mateixa raça que l'Abasi i que era un intolerant. Jo no sabia què volia dir intolerant, però no li vaig poder preguntar a la mare perquè m'havia quedat bocabadat per tot el que estava passant. Després vaig comprendre el significat esgarriat d'aquelles paraules.

L'endemà vaig tornar a anar cap a la granja però l'Abasi no va aparèixer, això ho vaig fer durant molts dies, durant molt de temps. Fins que em vaig adonar que l'Abasi no tornaria.

Encara conservo la seva polsera, perquè confio que algun dia, potser, qui sap, tornarà i crec que, mentre jo la tingui per molt allunyats que ens trobem l'un de l'altre, sempre estarem junts.

■ ■ ■

SOLUCIONS AL PASSATEMPS

PACTES ELECTORALS

	ARRIBA AL CONGRÉS AMB ...	PORTA ...	VOL PACTAR AMB...
MARIANO RAJOY	Rolls-Royce	Un Caliquenyo als llavis	Ningú
PEDRO SANCHEZ	Taxi	Una Constitució sota el braç	L'Albert Rivera
ALBERT RIVERA	Descapotable	Una fulla de parra	Tots menys el de la bici
PABLO IGLESIAS	Bicicleta	Un mocador de pirata	El Pedro Sánchez

VILAPLANA

El T.D.R. de Roger Just Cantí, finalista en el Premi Irla de Recerca Històrica

■ La Redacció

En Roger Just Cantí, estudiant de 2n de Batxillerat a l' Institut Salvador Vilaseca de Reus, ha quedat finalista en el Premi Irla de Recerca Històrica, pel seu treball de Recerca: "1932: Vilaplana-Marroc. Units per 74 cartes"

Aquest treball parteix de la informació trobada en unes cartes de l'any 1932. Algunes d'elles van ser escrites pel seu besavi matern Emili Bigorra Martí de cal Sendrós, mentre feia el servei militar a Larache i Tetuan. Unes altres van ser escrites des de Vilaplana per la seva família, pel seu pare i pels seus germans Lluís i Francesc. I finalment n'hi ha algunes altres, els remitenters de les quals foren els seus amics: Josep i Isidre Juanpere Estivill de cal Mancu, Salvador Rius i Olivé de cal Manró, Valentí Ferré, Oleguer Huguet, Josep Rubert, Sebastià Robert, Isidre Robert Amat, Genoveva Robert i Huguet, Jaume Jardí de Tivissa, Joan Argilaga de Vila-seca i Joan Batalla de Vilaverd, aquests dos últims coneguts durant el servei militar.

Gràcies a aquesta correspondència que havia quedat oblidada dins d'unes maletes a les golfes de la Maria Bigorra Olesti, s'ha pogut descobrir la història d'una família, d'un poble i d'un país en un dels anys de la Segona República.

■ AMPA de l'Escola

El Departament d'Ensenyament de la Generalitat va posar en marxa el curs passat un pla pilot per poder acollir a les escoles rurals infants d'un i dos anys, fins que comencen P3 (3 anys). La fórmula va sorgir per la necessitat d'oferir el cicle inicial d'educació infantil en municipis que per la seva poca població tenen dificultats per mantenir oberta una llar d'infants municipal per a pocs alumnes, amb un equipament propi, una directora titulada i una educadora. Entre els objectius expressats pel mateix Departament d'Ensenyament i les escoles rurals que ja s'han acollit al pla, evitar que nens i nenes del poble hagin de marxar a escoles bressols d'altres municipis i que, un cop iniciada la seva escolarització, ja no tornin a l'escola del seu poble.

L'Ajuntament de Vilaplana i l'escola Cingle Roig han anat de la mà aquest curs per demanar poder formar part d'aquest pla i incloure a partir del curs vinent nens i nenes del poble que ara tenen un i dos anys. El pla no inclou els lactants, és a dir, els menors d'un any que sí que s'acullen a les escoles bressol. El Departament d'Ensenyament ha acceptat la sol·licitud de Vilaplana, i l'Ajuntament ha ofert a les famílies del poble que tenen criatures d'aquesta edat poder formar part del nou projecte. No cal dir que des de l'AMPA de l'escola Cingle Roig s'ha vist amb molts bons ulls la iniciativa, tot i que per la informació que hem rebut fins ara, el curs vinent no es podrà posar en marxa per falta de quòrum. Algunes de les mares i pares que podrien haver portat els seus infants a l'escola han explicat a l'AMPA que han trobat a faltar més informació i sobretot més temps per poder prendre una decisió ben fonamentada.

Sigui com sigui, pensem que és una porta que ara s'ha obert i que en un futur proper podria reeixir. Fer créixer l'escola amb infants més petits que seguiran de ben segur la seva escolarització a Vilaplana pensem que és una garantia per donar continuïtat al projecte de l'escola rural Cingle Roig. Cal fer-ho amb garanties, amb la implicació de la Generalitat, amb recursos extres i sense perjudicar l'escola rural. La família de l'escola del poble, tant mestres com alumnes d'una quarantena de famílies, segur que rebria amb els braços oberts les noves incorporacions. El creixement seria petit i pensem perfectament assumible per l'escola, sempre que es doti dels recursos humans i pedagògics necessaris. De fet el Departament d'Ensenyament ho preveu, de la mà sempre de l'Ajuntament de cada poble i de la direcció de cada centre. Des de l'AMPA encoratgem, com de fet ja hem fet aquest curs, a seguir explorant aquest camí, i si cal poder fer més difusió i donar més informació a totes les famílies que hi puguin estar interessades.

GAUDÍ

Centre de Reconeixements
Màdics - Psicotècnics

Permisos de conduir i armes Certificats mèdics d'aptitud esportiva Certificats mèdics oficials	Passeig Sunyer 18 Baixos 43202 REUS Telèfons 977 11 54 11 977 75 66 57 www.centresmedicsbonet.com reus@centresmedicsbonet.com Tramitació gratuïta de la renovació del permís de conduir
--	--

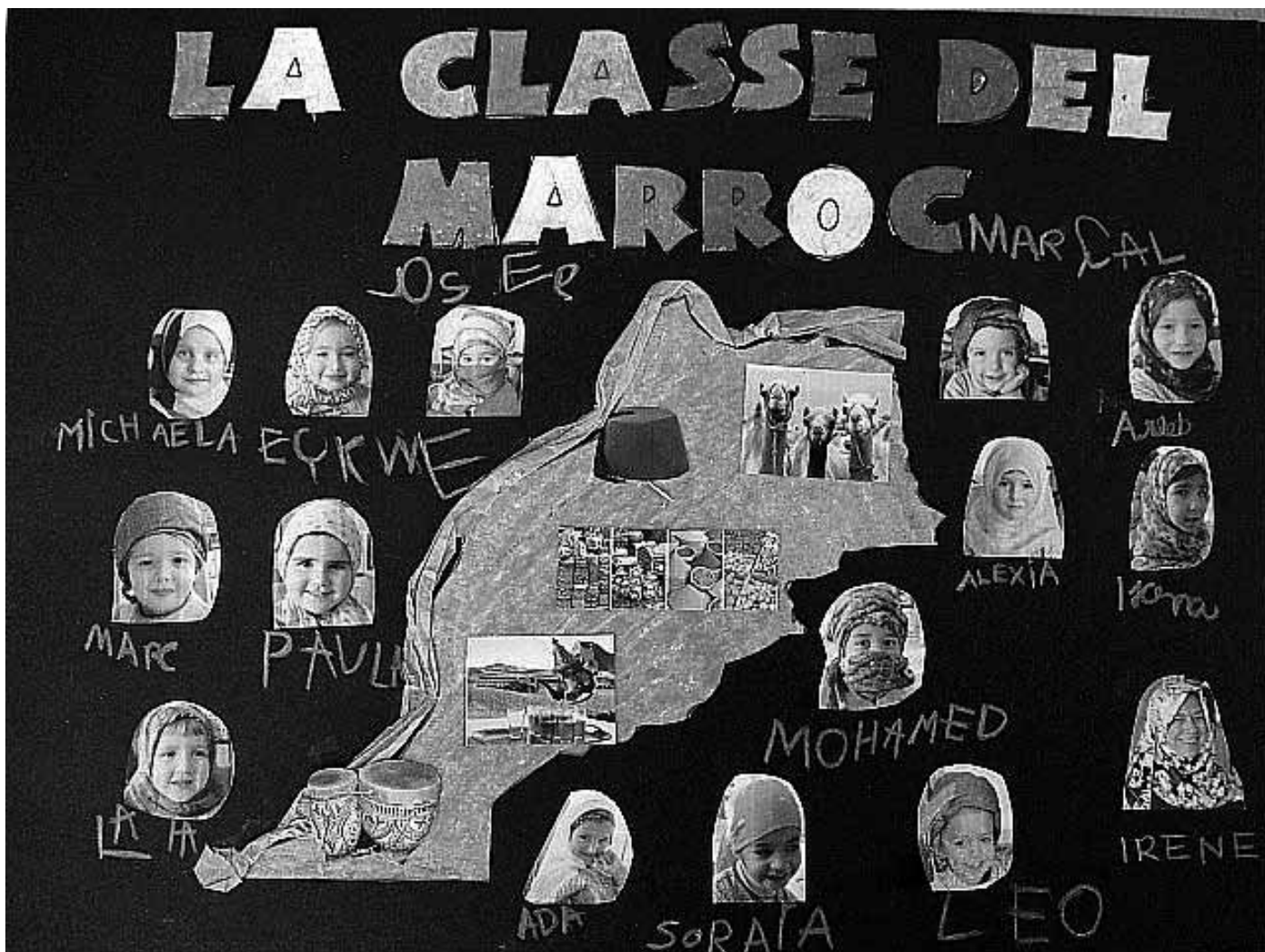
EXCAVACIONS I TRANSPORTS

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Carrer de les Creus, núm. 2
Tels. 977 816 489 - 610 282 029
43356 ALFORJA

LA CLASSE DEL MARROC

El grup de nens i nenes d'educació infantil de l'escola cingle roig de Vilaplana hem triat el nom del Marroc per a la nostra classe.

Ara us volem explicar com ho hem fet, què hem après i què ens ha agradat més d'aquest país.

Tot aquest curs hem estudiat moltes coses del Marroc: els instruments, els camells, el menjar, les robes...

He portat un llibre del Marroc.

Al Marroc hi ha camells que viuen al desert. Poden estar molt de temps sense beure aigua. Si en veïé un no us hi acosteu, que per defensar-se escupen saliva i fan patades. Vaig portar vestits

del Marroc. Els vestits del Marroc es diuen TAKCHITA, CAFTA i GEL-LABA.

Mohamed: el TARBUIX és una cosa que porten els homes al cap.

Els homes del desert porten un mocador al cap.

Arlet - els homes del desert van vestits de color blau i les dones de color blanc.

Al Marroc porten babutxes i jo n'he portat una a l'escola.

La mare del Mohamed un dia ens va posar HENNA a les mans.

Laia: a mi m'ha agradat pintar-me amb la HENNA.

La Judit de música ens va portar instruments del

Marroc: un TBILA i un DARABUKKA.

L'Eckwe ens ha portat un instrument del Marroc que es diu RIQ.

L'Anna ens va portar música del Marroc.

He portat una garrofa seca molt gran del Marroc i fa música.

Un dia la meva mare va venir a l'escola i ens va ensenyar a fer pa del Marroc.

Jo vaig portar pastissos del Marroc. I una mena de crep que es diu MSAMAN.

L'Anna ens va portar fulles de menta i vam fer te de menta.

Vam aprendre que el SOC és el mercat del Marroc i hi venen moltes coses: men-

jar, babutxes, vestits, bolsos, joguines, banderes, plats...

Josep: jo vaig portar sorra del desert, espècies, gots i un trencaclosques del Marroc.

Vaig portar un llibre del desert: "ones d'aigua".

He portat un llibre i una pel·li del Marroc.

Vaig portar dos llibres del Marroc. Un ens va agradar molt "la reina rodamon va al Marroc".

Els nens i nenes de la classe del Marroc són: Laia, Marc, Soraya, Ada, Eckwe, Josep, Paula, Marçal, Arlet, Leo, Mohamed, Michaela, Alèxia i Isona. I la seva mestra és la Irene

EL NOSTRE PAS PER L'ESCOLA

■ Oti Pau

El que m'emporto d'aquesta escola són les sortides i les trobades de ZER.

L'àrea que més m'ha agradat és educació física però les altres àrees també m'han agradat. Em fa cosa anar a l'institut perquè no sé què em trobaré.

El que més m'emporto són les persones i sobretot els amics.

OT

Vaig vindre a Vilaplana quan tenia 5 anys, feia P5. Els primers dies no em sentia bé però mentre anava passant el temps em sentia millor. Ara ja he arribat a 6è i em trobo molt a gust.

Aquesta escola és petita, hi ha 36 nens i a l'institut que anirem unes 400 persones; això m'impresiona. També m'impresiona l'horari aquí fem de 9 a dos quarts d'una i a l'institut de dos quarts de 9 a 3.

El que més m'ha agradat d'aquesta escola és que és petita i hi ha pocs nens.

Les assignatures que m'han agradat més han estat plàstica, educació física i música, tot i que les altres també estan bé i m'han agradat.

El proper curs marxaré però ens anirem veient.

PAU

ORLES DE GRADUACIÓ DE BATXILLERAT A L'INSTITUT FONTANELLES

■ La Redacció

Foto de la Primera Promoció de l'Escola Cingle Roig de Vilaplana, curs 2005-10, a les Orles de Graduació de la 5ª Promoció de Batxillerat 2014-16 de l'Institut Fontanelles de les Borges del Camp.

Des de l'equip de redacció de Lo Pedrís, volem felicitar a la directora de l'escola de Vilaplana Concepció Espinosa i als seus ex alumnes, Laia, Marta, Marc i Nico que han finalitzat amb èxit aquesta etapa educativa i encoratjar-los a seguir endavant.

També volem manifestar públicament el nostre reconeixement i gratitud a tots els mestres de l'escola i professors de l'Institut que han tingut durant el seu període educatiu. Moltes gràcies per la vostra dedicació, esforç constant i saber fer, la qual cosa ha fet possible en gran part que els vostres ex-alumnes assolissin amb èxit els seus estudis.

Enhorabona a tots!

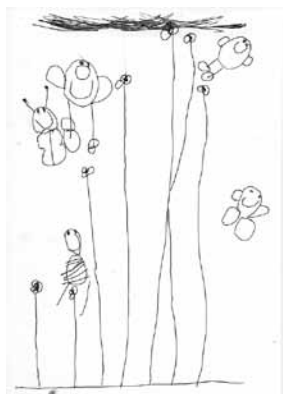

Grup de teatre de Vilaplana

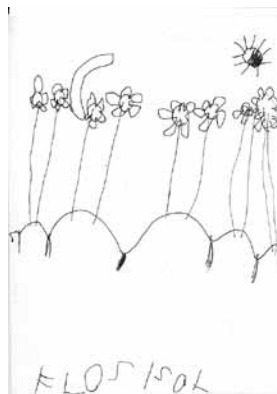

P3 MARC FERNÁNDEZ

P3 EÇKWE GIRALDO

P3 LAIA MUJIÀ

P3 ADA PABA

P4 SORAYA SADDOK

P4 ARLET ENGUITA

P4 JOSEP TOST

P4 MARÇAL MESTRE

P4 PAULA OLESTI

P5 MICHAELA FRANYI

P5 ALÈXIA SANZ

P5 ISONA JUANPERE

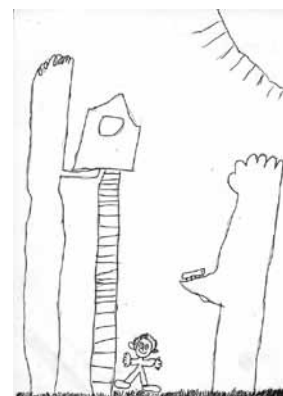
P5 MOHAMED TAYBI

CLÀUDIA, 6 anys

AZAHARA, 7 anys

MARTÍ, 7 anys

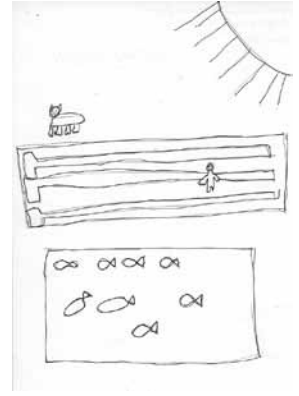
ARNAU, 8 anys

CRISTIAN, 9 anys

ROGER, 8 anys

CRISTIAN F., 8 anys

SÍLVIA, 8 anys

AISHA, 9 anys

DIANA, 9 anys

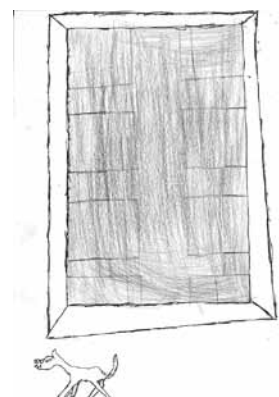
YASMINE, 8 anys

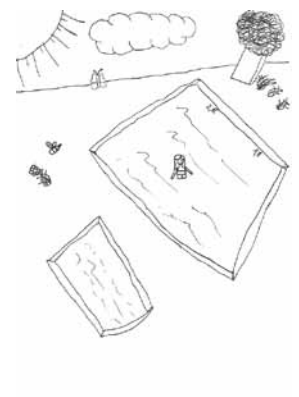
ANNA T., 9 anys

IRMA, 9 anys

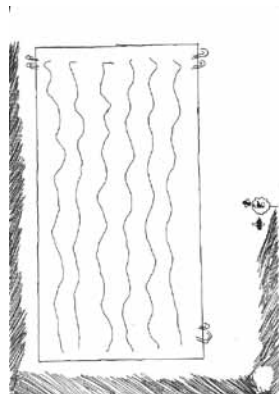
MIQUEL, 9 anys

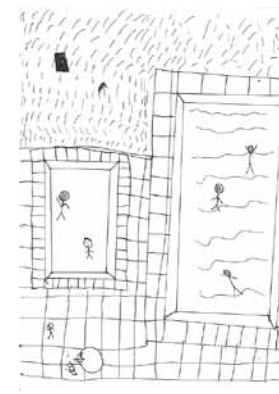
TECLA, 9 anys

SÍLVIA, 10 anys

QUIM, 10 anys

PAU, 11 anys

Segueix a la
pàgina
següent

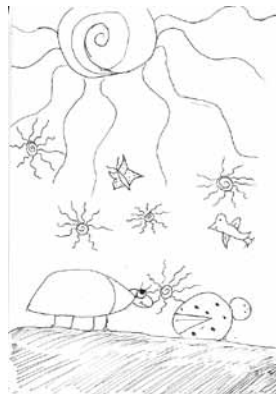

BINIAM, 11 anys

MARIONNA, 11 anys

HILINA, 11 anys

OT, 11 anys

■ Mariona
Quadrada
Monteverde

Literatura

Coca amb cireres

De sobte, ens llevem i sentim olor de primavera, un aroma que esbandeix l'hivern i ens obre l'arc de colors i sabors que enyoràvem des de feia un any. És aquell despertar de la naturalesa que arrenca amb força i ens ofereix els primers fruits de la temporada natural, maduixes, cireres, nespres, albercocs... Si són de l'arbre millor i si tenim el goig de collir-les amb les nostres mans, la glòria.

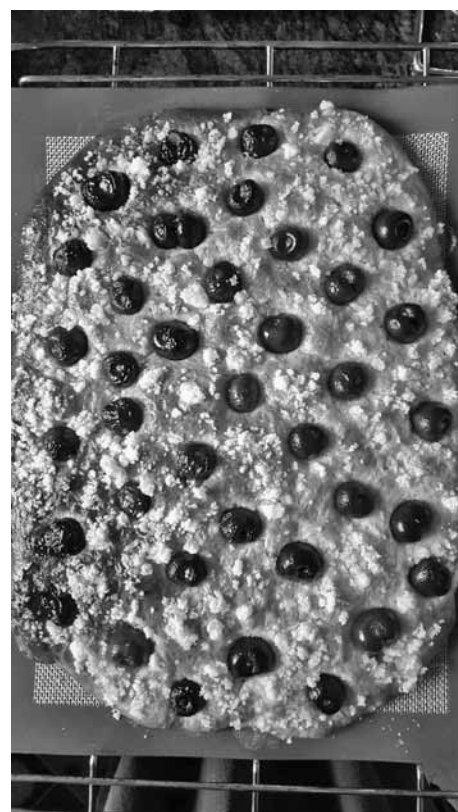
Anirem a collir cireres. N'hi ha tres de cirerers, cap és igual que l'altre, unes de carn més ferma i de color vermell ataronjat, per menjar, boníssimes, no embafen i deixen sensació de frescor. Més enllà, les més grosses, més arrodonides també i de color més fosc, vermell més intens i compacte, carneses, no gaire dolces, però. A quatre passes més i amagat per altres arbrustos, despunta la soca antiga de l'arbre més vell: el cirerer de negretes. No les colliu, que encara han de madurar. Perquè les negretes arriben més tard i

es fan esperar, tornarem la setmana que ve, però sense badar que si no els moixons se les mengen i només en deixen els pinyols.

Avui sí, avui ja els toca i fem via que ja vam dir que volen, malgrat les borrasses mal posades que les encercen. Petites, rodones, agrupades en brots prims dels quals en neixen tot de manats, difícil de collir-les d'una en una. Mossegada, uf! Això és gust de cirera de carn dura, de color de vi i tan dolça que s'enganxa a la gola i al paladar. I una i una altra i una darrere l'altra. Tindreu mal de panxa! Vols dir? No ens creiem que una cosa tan bona pugui fer mal i continuem sense parar.

Ompliu-ne una senalleta per a fer coca. Què hem sentit? Coca amb cireres. Una coca tradicional de Reus, més enllà dels cócs que s'elaboren en gran mesura cap a la Ribera i terres veïnes. La coca, que ens ha acompanyat per Corpus tot seguint els gegants i els nanos, preludi de Festa Major.

Però fem-la. La pasta adobada reposa sota el drap. A mida que passen les hores va creixent com si algú l'infles. L'aroma del llevat i de l'anís s'escampa per tot casa i el forn ja és a punt. Estirem la pasta i li fem forma de coca. Amb diligència l'anem cobrint de cireres negretes ben juntes i l'espolem amb sucre abundant i unes quantes gotetes d'aigua.

Calenta no! I penses que l'espera no hauria d'existir perquè mentrestant només veient el regalim de l'almívar que s'ha fet amb el sucre i el suc de cirera, l'estómac i la boca només senten un desig que empeny a tancar els ulls per clavar-li la primera mossegada.

CUINETES

Fumet de peix

■ Dolors Sentís

A mon pare sempre li ha agradat molt cuinar, el sopar quasi sempre el feia ell, i el dinar dels dissabtes era com un ritual: peix bullit amb patates i del caldo feia arròs o fideus. Tot boníssim, la cuina feia una oloreta a caldo de peix... mmmmm

Per això crec que el fumet per a fer qualsevol plat amb peix sigui arròs, fideus, suquet etc... és la clau per a triomfar.

De versions n'hi ha moltes, tantes com peixos, diria jo; a casa el fem així:

Pelem i trossegem 4 o 5 grans d'all, els sofregim en abundant oli d'oli-va a l'olla que farem el caldo; quan estan dauradets hi afegim una culleradeta de pebre vermell dolç, remenant tot seguit que no se'ns cremi, i de seguida hi posem un raig de conyac; quan s'evapora

l'alcohol hi tirem l'aigua segons el peix que tinguem, més o menys 1 litre i mig. Seguidament hi aboquem el peix que tinguem; aquest pot ser:

Caps de qualsevol peix gran (fresc), quan anem a la peixateria de-

manem que ens el netegin i ens guardin els caps, a casa si no els fem servir de seguida els congelem.

Caps i espines de verats grossos, com que és peix blau ens donarà un fumet especial... amb un gust més fort, per a mi, el millor.

Al temps de la galera, si les sofre-

gim per a menjar-les podem guardar els caps i també fer fumet.

I evidentment amb pelut, que és el peix que ens venen a les peixateries per a fer caldo. Ho deixem bullir uns 20-30 minuts i ja està llest per fer servir.

Si a més de aprofitar el caldo, hi hem posat peix per a menjar, val la pena aprofitar i posar unes patates escapçades abans de tirar l'aigua, per menjar tot junt, el peix bullit i les patates, a vegades son més bones les patates que el peix. Tenir en compte de fer talls de peix una mica grans, perquè no se'ns desfacin.

La sal, no l'he anomenada, a gust del consumidor.

Que vagi de gust!!!

* *

P.S. La foto és del que podem fer amb aquest fumet!!!

■ ■ ■

Petits plaers de la vida

■ Leo D'kastro

Quan he baixat del "bus" a la Plaça de Catalunya, a tres quarts de set del matí, em quedaven més de dues hores per entrar a treballar, i poc podia esperar les meravelloses experiències de que gaudiria de bon matí.

Ara, falta menys d'un quart d'hora per posar-me a la feina, davant d'un gloriós entrepà de botifarra, blanca, cula-na, "pantomaca" batejat amb un generós raig d'oli verge, acompanyat d'un gotet de priorat, tinc la necessitat d'escriure aquesta aventura matinera. "Solo le pido a Dios que el futuro no me sea indiferente..." demanen amb les seves veus Antonio Flores i l'Ana Belen, des de una radio propera mentre clavo la dent al pa acabat de fer.

Portal de l'Àngel avall. Salutació al Col·legi d'Arquitectes. Cinc minuts assegut en un banc davant de la Catedral, gaudint de la projecció cap el cel de les agulles gòtiques, sense grups d'orientals fent fotos, sense sorolls, només el "rum-rum" llunyà dels autobusos, baixant i pujant per la Via Laietana.

Després "Portaferri" per mi sol. El carrer Petritxol amb flaires de xocolata acabat de fer. La plaça de Pi i un petit disgust, can Josep ja no és can Josep. Res d'aquell menú casolà de trenta "peles". Ara és una llesqueria amb pa industrial, "pantomaca" a pinzell i embotits de molt dubtosa qualitat.

Per fi les Rambles, quasi les vuit, una mica avall, després una mica amunt fins arribar a la gran temptació. No he pogut evitar-la i he caigut de cap a la Boqueria.

Envoltat de fruites i verdures, peixos, carns, bolets, embotits, formatges... m'ha vingut al pensament el Ramon Cabau i el seu últim viatge, els seus bigotis i el seu amor pel "Temple". També m'han acompanyat el Biscuter i el Pepe Carvallo, he recordat aquelles primeres lliçons de cuina, apreses per boca d'en Pepe als llibres d'en Vázquez Montalbán... "Casi todas las buenas albóndigas están achatadas por los polos, como la tierra. Tiene que ser exacta la proporción de carne y miga de pan. Si la albóndiga tiene demasiada carne, semeja un oscuro tumor de bestia y si el pan es excesivo, uno tiene la sensación de que mastica algo previamente masticado."

Finalment, he llençat la casa per la finestra. No m'he pogut estar i acostant-me a una meravellosa parada de bolets he demanat: "Posi'm un grapat de múrgoles. Seixanta euros del millor bolet per perfumar un estofat. Amb la meua minúscula bosseta d'aproximadament vint-i-cinc grams he creuat les Rambles i enfilant el carrer de Santa Anna he començat a cantar baixet, baixet..." Libre, como el sol cuando amanece yo soy libre..."

Que bé m'ho he passat!!! Que a gust m'he sentit!!!
Com es pot treure tant de suc a una senzilla passejada!!!
VILALLONGA DEL CAMP

■ ■ ■

Leo D'kastro

Genís Torres Aymamí, S.L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

**ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA**

C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

**PETIT
d'kastro**

www.facebook.com/petitdkastro

**PLAÇA de L'ESGLÉSIA i de L'AJUNTAMENT de
VILALLONGA del CAMP - teléfon 977840939**

PACTES ELECTORAIS

■ F. Maríné

En el número passat teníem a 4 polítics intentant passar el riu Ebre per anar a Madrid a fer pactes. Han passat dies, setmanes i mesos i no se n'han sortit (ni de passar el riu ni de fer cap pacte).

Hem hagut de tornar a votar el 26 de juny i tornem a estar igual.

Ara han arribat al Congrés dels Diputats. A veure si amb aquestes pistes sou capaços de saber qui és cadascú, com hi arriben, què porten i amb qui volen pactar.

	ARRIBA AL CONGRÉS AMB ...	PORTA ...	VOL PACTAR AMB...
MARIANO RAJOY			
PEDRO SANCHEZ			
ALBERT RIVERA			
PABLO IGLESIAS			

- 1- El que porta un mocador de pirata al cap vol pactar amb el Pedro Sánchez, però aquest no vol pactar amb ell.
- 2- El que porta un caliquenyo als llavis no vol pactar amb ningú.
- 3- El P. Sánchez arriba al Congrés en taxi i ni fuma caliquenyos ni porta mocador pirata.
- 4- L'Albert Rivera, quan baixa del descapotable, entra al Congrés només amb una fulla de parra, rememorant la seva primera campanya electoral.
- 5- El que arriba en bici no és el Rajoy i no fuma caliquenyos.
- 6- El que arriba amb Rolls-Royce no porta una Constitució a sota el braç.
- 7- El P. Sánchez només vol pactar amb un de sol però no és el P. Iglesias.
- 8- Algú vol pactar amb l'A. Rivera però no és ni el de la bici ni el del Rolls-Royce.
- 9- El que vol pactar amb tots menys amb el de la bici va amb un descapotable i no porta mocador pirata.

EL PULSÓMETRE

BAIXA

Baixa la nova llar d'infants que finalment no s'obrirà a Vilaplana.

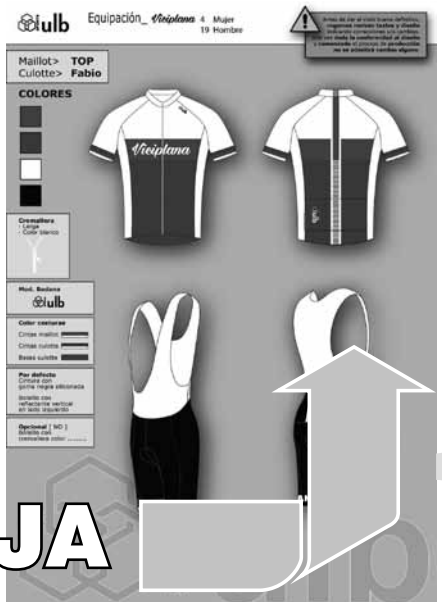
Aquesta llar d'infants era una oportunitat per escolaritzar els nens de P1 i P2 que hauran de continuar marxant a escoles bressols d'altres pobles.

Un cop més es deixa escapar una gran oportunitat per tancar des de l'inici el projecte educatiu de l'Escola Rural Cingle Roig.

Puja la creació del primer equip ciclista del poble i també puguen totes les activitats esportives que hi ha previstes per a aquest estiu.

Fomentar la pràctica de l'esport és una manera de preservar la salut i de millorar les activitats lúdiques i socials del poble.

PUJA

AGRÍCOLA I SECCIÓ DE CRÈDIT VILAPLANA, S.C.C.L.

Les nostres fonts

FONT del MORENO

Amb el suport de la
Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Amb la col·laboració de la
Diputació Tarragona

**AJUNTAMENT
DE VILAPLANA**

LO PEDRÍS